

The background of the cover is a dramatic illustration. A large, dark-scaled dragon with massive wings is breathing fire from its mouth. In the foreground, a knight in dark armor with a cape stands on a rocky outcrop, looking up at the dragon. The scene is set in a dark, cavernous environment with smoke and falling embers.

host OHEŇ PROBUZENÍ

Draconis Memoria
KNIHA PRVNÍ

ANTHONY RYAN

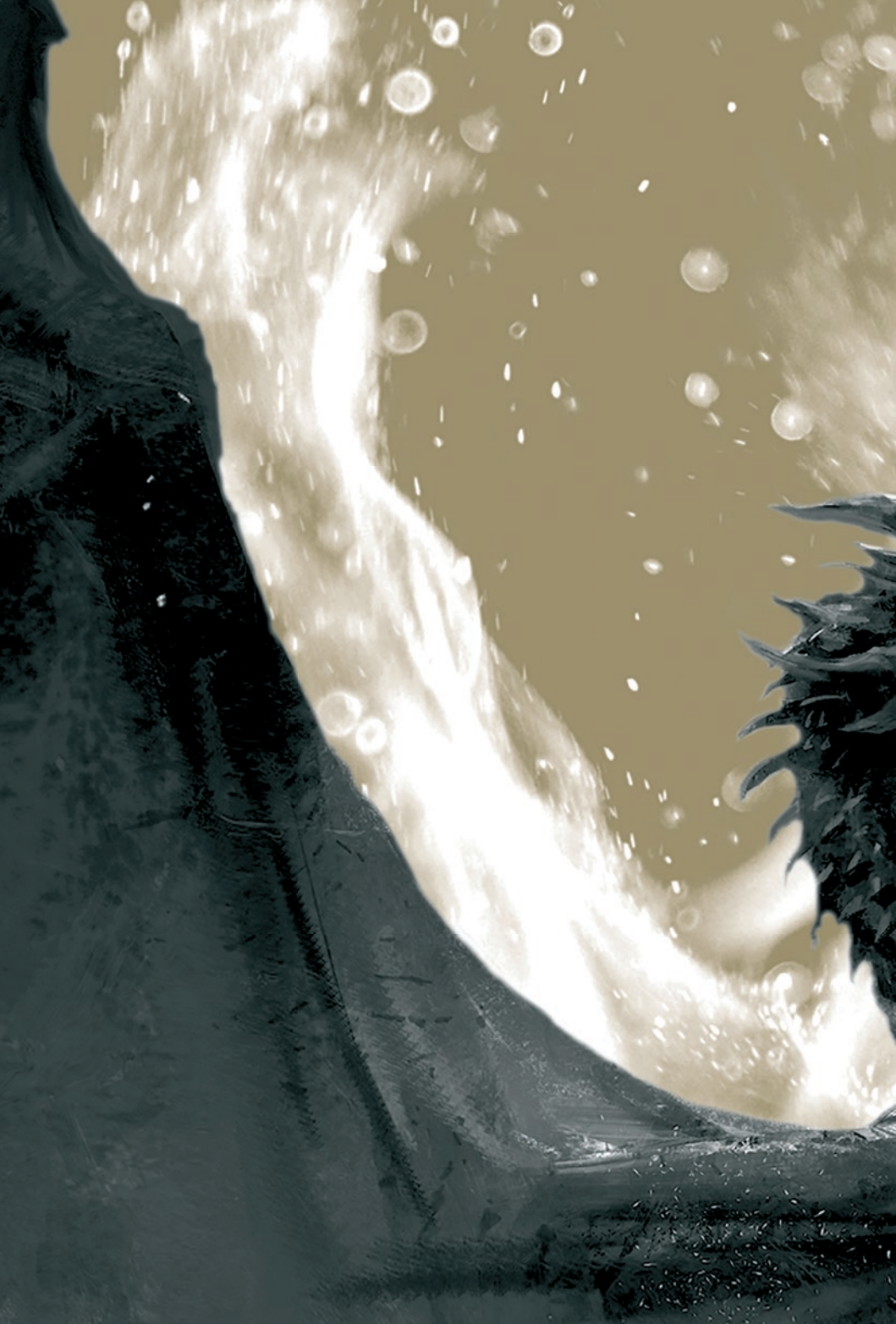
Autor bestsellerové trilogie Stín krkavce

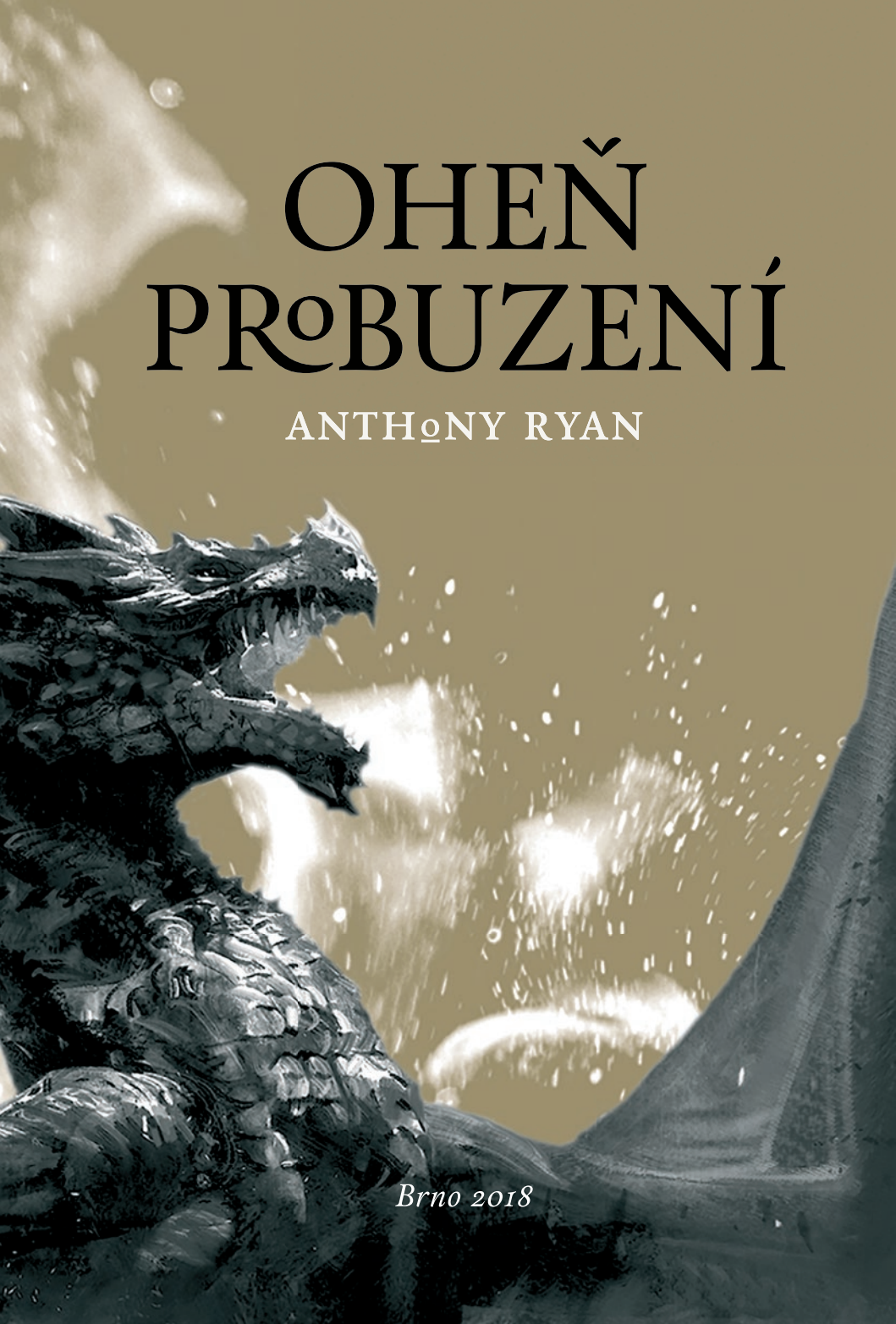

ANTHONY
RYAN

OHEŇ
PROBUZENÍ

A detailed illustration of a dragon's head and neck, breathing fire. The dragon has dark, scaly skin and a fierce expression. The fire is bright orange and yellow, with sparks and embers flying around it. The background is a warm, golden-brown color.

OHEŇ PROBUZENÍ

ANTHONY RYAN

Brno 2018

The Waking Fire

Copyright © 2016 by Anthony Ryan

This edition published by arrangement
with The Berkley Publishing Group,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Cover illustration: Jaime Jones

Designed by Nico Taylor — LBBG

Maps by Anthony Ryan

Translation © Milan Žáček, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-544-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-545-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-546-7 (Formát MobiPocket)

*Věnováno Paulovi,
protože někdy je jedinou odměnou za dobrý souboj vědomí,
že jsi ho podstoupil.*

Kontinentální masy světa

Firemní rok 201
(NK 1590)

Vyhotovil
Mistr Gardamore Dryweave
vrchní kreslíř kartografického
úřvaru Kovoledního
obchodního syndikátu

BARIÉROVÉ OSTROVY

ÚŽÍNA

Morsvale

Puchry

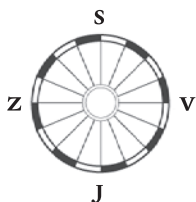
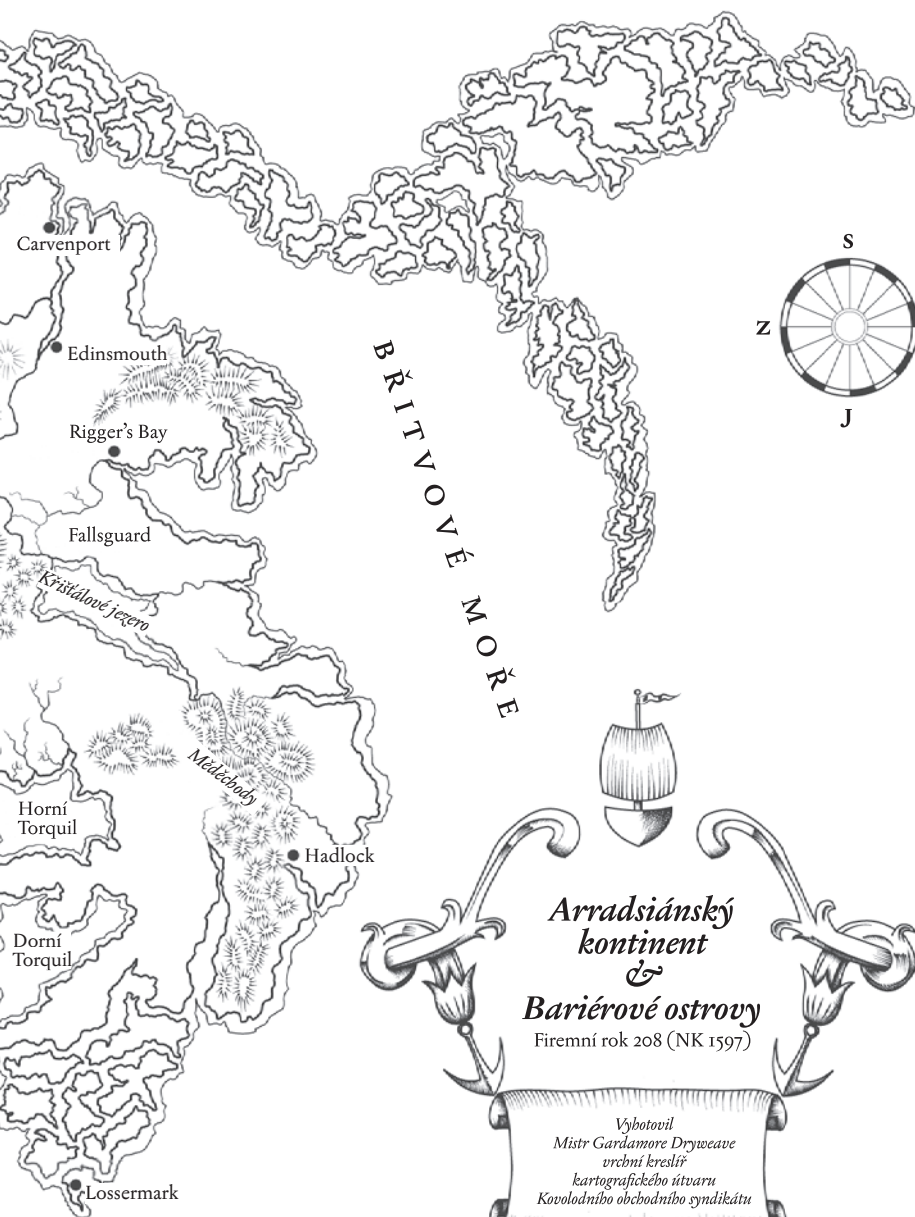
Rudé písky

stanice Rudé cesty

Stockcombe

A
R
A
D
S
I
E

*Arradsianský
kontinent*

Bariérové ostrovy

Firemní rok 208 (NK 1597)

Vyhotovil
Mistr Gardamore Dryweave
vrchní kreslíř
kartografického útvaru
Kovolodního obchodního syndikátu

PROLOG

Příjemce hlášení:
Správní rada
Kovolodní obchodní syndikát
Vnitřní úřad
Feroská podniková sdružení

***Hlášení podává:** Lodima Bondersilová — dočasná ředitelka carvenportského odboru Arradiánských kontinentálních sdružení*

***Datum:** 29. settemra 1578 (166. den firemního roku 135 dle korporátního kalendáře)*

***Předmět:** Okolnosti úmrtí pana Havelica Dunmorna, ředitele carvenportského odboru Arradiánských kontinentálních sdružení*

Vážení pánové a dámy,
než se Vám do rukou dostalo toto hlášení, bezpochyby jste již byli prostřednictvím Modrého transu uvědoměni o úmrtí mého bezprostředního nadřízeného pana Havelica Dunmorna, jakož i o prvním odhadu souvisejících ztrát na životech a značné materiální zkáze, jež onu tragickou událost provázela. Tuto písemnou zprávu vypracovávám s nadějí a s očekáváním, že učiní přítrž veškerým nejapným a nezasevěným zvěstem šířeným konkurencí nebo zaměstnanci Syndikátu (viz příloha, kde najdete seznam osob, u nichž doporučuji propuštění z pracovního poměru a ukončení pracovní smlouvy). Mám v úmyslu podat jasné a nezaujaté

líčení událostí a poskytnout tak lepší podklady pro rozpravy Rady a pro případné navazující směrnice, jež Rada možná uzná za vhodné vydat.

Ke zmíněnému incidentu došlo na území a v okolí Vykrvovací a Přístavní čtvrti města Carvenportu dne 26. settembra. Rada se jistě pamatuje na zprávu, kterou prostřednictvím Modrého transu podal pan Dunmorn dne 12. dimestra a v níž popsal úspěšný odchyt divokého Černokožce (o nějž se postarala Nezávislá kontraktorská společnost Řetězníci), který následoval po dlouhé výpravě do jihozápadních končin arradsiánského Vnitrozemí. Radu rovněž odkazují na deset předchozích čtvrtletních písemných hlášení našeho odboru, jež se týkala stále větších úbytků v umělém chovu s tím, že ze všech druhů se nejkratšího věku dožívají právě Černokožci. Nepochybuji, že Radě není třeba připomínat stále nižší účinnost produktu získávaného z inbredního a mladého chovu. Odchyt živého a zdravého divokého Černokožce (první takový odchyt za víc než dvanáct let) byl proto v řadách zaměstnanců Syndikátu přijat se značným nadšením, neboť nabízí vyhlídku na posílení pokrevních linií a zajištění kvalitního produktu pro nadcházející léta. Taková očekávání se naštěstí záhy ukázala předčasná.

Černokožce, dospělého samce o délce přibližně šestnáct stop, bylo mimořádně těžké zvládat, byl neustále neklidný, a i pod sedativy a s náhubkem na tlamě se pouštěl do nebezpečných výpadů. Několik vykrvovačů došlo při zápase s tímto nebezpečným tvorem k úrazu a jeden zůstal zmrzačený, když se Černokožci podařilo tohoto muže přimáčknout ke stěně kotce poté, co několik hodin předstíral ospalost. Na vychytralost různých plemen obývajících tyto kraje poukazují často jak vykrvovači, tak přírodovědci, ale musím se přiznat k značnému vnitřnímu neklidu, který ve mně vyvolává zlomyslná vypočítavost vykazovaná tímto konkrétním exemplářem, vlastnost, jež za všechna ta léta, co pobývám na tomto světadíle, nebyla dosud zaznamenána.

Vedle svých častých agresivních projevů se Černokožec rovněž odmítal spářit s kteroukoli v zajetí chovanou samicí a pokaždé, když byla nějaká umístěna do jeho blízkosti, reagoval buď přezíravostí, nebo útokem. Zde je třeba poukázat i na mimořádnou zdráhavost

ze strany Černých samic zdržovat se v přítomnosti jejich divokého bratrance; všechny už jen při pohledu na něj propadaly krajnímu rozrušení, které doprovázely výraznými hlasovými projevy. Proto po čtyřech měsících bez vyhlídky na úspěšné spáření a za rostoucích nákladů na krmení a péči vydal pan Dunmorn příkaz tento exemplář vykrvit. Příkládám zápis své diskuse s panem Dunmornem, kde se mé stanovisko v této záležitosti podrobně vyjadřuje a na tomto místě nevyžaduje opakování.

Pan Dunmorn rozhodl, že se vykvrvení pojme jako oslava, akce k pozvednutí místní morálky, která v nedávné době utrpěla těžkou ránu poklesem trhu a následným snížením výkupních cen. Bylo proto nařízeno, že vykvrvení se uskuteční stejného dne jako Krvezkouška, jež se nikde jinde zpravidla nepovažuje za den oslav, ale která se v těchto odlehlých končinách stala něčím na způsob každoroční veselice. Představa, že pouhá náhoda pozvedne dítě k blahobytnému životu, silně rezonuje u lidí, již leckdy zjišťují, že jejich ambice brzdí tvrdá realita jejich individuálních schopností.

Aby slavnosti ještě víc zpestřil, měl pan Dunmorn v úmyslu padesátinu získaného produktu vyhradit pro obyvatelstvo prostřednictvím tomboly. S ohledem na aktuální tržní cenu neředěné Černé nepochybuji, že Rada pochopí, s jakým nadšením se toto nařízení setkala a že se stalo hlavním důvodem, proč bylo okolí vykrovovací kádě obklopeno tak početným davem lidí.

OSOBNÍ VYPRÁVĚNÍ

Pevně doufám, že Rada pochopí mé přiznání, že se mi nepodařilo ustavit přesný řetězec událostí vedoucích k závěrečné pohromě. Navzdory svému největšímu úsilí se tohoto úkolu nedokážu uspokojivě zhostit. Řada očitých svědků má již naneštěstí místo v hrobě a ty, kteří dosud setrvávají naživu, rozum často opustil v míře hraničící se šílenstvím. Kontakt s neředěným produktem může mít nepředvídatelné následky. Pokud jde o mé vlastní líčení, nebyla jsem přítomna Krvezkoušce ani vykvrvení, neboť jsem se rozhodla zůstat raději na Akademii, abych se popasovala s obrovskou masou nevyřízené korespondence.

Přibližně dvacet minut po čtrnácté hodině mne z práce vytrhlo rozrušené pokřikování za oknem. Když jsem se vydala zjistit, co se děje, naskytl se mi pohled na dav lidí, kteří se ulicemi hnali velkou, ba přímo panickou rychlostí a mezi nimiž byla řada vyděšených, sinalých či plačících tváří. Ve srocní jsem zahlédla jednu ze svých studentek, a proto jsem otevřela okno a zavolala na ni. Protože to bylo chytré a nápadité děvče, jak je u mých svěřenkyň pravidlem, podařilo se jí z davu vymanit tak, že vyšplhala na školní plot, odkud na mě zavolala: „Je na svobodě, madam! Černokožec se volně pohybuje městem! Spousta lidí je po smrti!“

Musím se přiznat, že v té chvíli jsem propadla ostudné nerozhodnosti, za niž přirozeně prosím u Rady o odpuštění. Věřím nicméně, že uznáte, že k takové situaci za celý můj třicetiletý pobyt na tomto kontinentu nikdy nedošlo. Po neodpuštělné několikavteřinové prodlevě jsem se nakonec vzpamatovala do té míry, že jsem se dokázala své žáčky zeptat: „Jak to?“

V dívčině tváři se v onom okamžiku objevil netypický zmatek a uplynulo půl minuty, než se opět, zájímavě a nepřesně, zmožila na slovo: „Krvezkouška... Jedna žena... Žena s dítětem...“

„Ale vždyť je obvyklé, že na Krvezkoušku přicházejí rodiče s dětmi,“ namítla jsem s jistou netrpělivostí. „Poděj jasnější hlášení!“

„Ona...“ Tvář mé žáčky poté nabyla výrazu, v němž se ve stejné míře mísil úžas s hrůzou. „Ona skočila.“

„Skočila?“

„Ano, madam. S tím dítětem... Popadla ho a... skočila.“

„Kam skočila?“

„Do té kádě, madam. Zrovna když vykrvovač napíchl Černokožce... Skočila do kádě.“

Z nelíčeného zmatku ve tváři své studentky a také z četných popálenin a krvavých skvrn, jimiž měla ušpiněné šaty, jsem usoudila, že žádné další užitečné informace mi již nebude s to podat. Poté co jsem jí přikázala, aby se odebrala na kolej a zajistila bezpečí mladších žaček, vyňala jsem ze sejfu ve své pracovně plnou sadu flakonů a chvatně jsem se vydala do Vykrvovací čtvrtě. Nechci Radu zatěžovat vyčerpávajícím popisem zkázy, jíž jsem byla svědkem při cestě, ani tím, co jsem spatřila, když jsem dospěla na místo, kde mělo dojít

k vykvrvení Černokožce, ani vypočítávat množství mrtvol, ale omezím se na prohlášení, že jsem viděla dost na to, abych se přesvědčila o pravdivosti studentčina líčení.

Kád' sama byla zcela rozbitá, třísky pevných dubových desek se rozletěly do širokého okolí, což platilo i pro Černokožcovu krev. Ta se v hustých tratolištích rozlévala na dlažbě ulice nebo jí byly potřísněny okolní domy, v nichž byla všechna okna dokořán, aby se lidé mohli pokochat podívanou připravenou panem Dunmornem. Diváci, kteří nezemřeli na místě po požití krve, se potáceli nebo svýjeli na zemi, buď šílenstvím, nebo bolestí. Díky odolnosti vůči účinkům krve jsem dokázala dojít až k pozůstatkům kádě, kde jsem zahlédla ženské tělo napůl zanořené v nejhlubší louži krve. Nebyla jsem schopna určit její věk ani totožnost, neboť kůži měla zčernalou a zuhelnatělou přímým stykem s produktem, nicméně z jejích útlých proporcí jsem usoudila, že byla mladá. Jedinou stopou po Černokožci byly roztržštěné pozůstatky jeho řetězů. Pokud šlo o dítě, o němž se vyjadřovala má studentka, po něm jsem nikde žádnou stopu nezaznamenala.

Poté třeskot pušek přitáhl mou pozornost k přístavu, kam jsem ze své aktuální vyhlídky snadno dohlédla skrze několik po sobě jdoucích řad domů, jež lemovaly cestu zkázy. Na pozadí střelby bylo možné rovněž rozlišit zřetelný ryk. V tom okamžiku mi připadalo vhodné požít velkou dávku Zelené, která mi umožnila rychlý přesun do přístavu, načež jsem poprvé spatřila i ono uprchlé zvíře. Prorazilo si cestu až na hráz. Sice s každým krokem ronilo krev z napíchnutého místa na krku, ale navzdory této ztrátě pustošilo se zběsilou energií dál své bezprostřední okolí. Viděla jsem, jak několika švihnutími ocasu rozmetalo na kusy dům správce přístavu a poté upřelo pozornost na plavidla kotvící u hráze. Hned několik jich právě odplouvalo, jejich posádky se s horečným chvatem snažily vyhledat útočiště na otevřeném moři, ale šesti z nich pro zdárný přesun do bezpečí očiividně chyběli lodníci nebo rozhodnost.

Černokožec vyskočil na robustní příbřežní parník *Poctivý podíl*, který potopil jen svou vahou, přičemž tlamou zbavenou náhubku porafal ve vodě se zmítající lodníky. Poté obrátil pozornost na sousední nákladní plavidlo Briteshorských nerostů o výtlaku asi dvou

set tun, na němž začal ničit kormidelnu a komíny s neustále dokořán otevřenou tlamou, z níž se marně snažil vychrlit oheň. Na tomto místě musím zdůraznit prozíravost vykrvovačů, kteří netvora na úvod oslabili tím, že mu přetali naftovody. Pokud by tak neučinili, nechci si vůbec představovat, jaké by to mohlo mít následky.

V dané chvíli jsem viděla, jak se Černokožec v ohromení zvedá poté, co ho do boku zasáhl výstřel z pušky, dává průchod nesmírnému zuřivému ryku a vrhá se na další loď u hráze, zatímco se mu škubaly kauterizované pahýly křídel, kterými se instinktivně pokoušel opřít do vzduchu. Záhy se mi podařilo identifikovat i původce výstřelu. Zahlédla jsem ho na jednom z vyšších, zatím nepoškozených jeřábů na molu. Díky působení právě pozřené Zelené jsem během několika vteřin na konstrukci jeřábu vyšplhala a našla na výztuži muže, který na Černokožce mířil dlouhou puškou. Vystřelil, bylo vidět, jak se Černokožec opět vzepjal a poté vyskočil dopředu, aby přistál na široké palubě Kovolodní *Zášti dragga*, Modrolovce, jenž se nedávno vrátil z jižních moří. Posádka se neprozíravě rozhodla, že se útočníkovi postaví, a napadla ho různými střelnými zbraněmi, které však neměly dostatečně velkou ráži, aby mu dokázaly způsobit větší tělesnou újmu.

Střelec začal při nabíjení neomaleně a mocně klít, pak zmlkl, když jsem se k němu vydala po konstrukci. „Tak to se omlouvám, paninko,“ pronesl s přízvukem Starokolonistů. O jeho původu svědčila i snědá barva jeho pokožky. Na to, abych mu dala přednášku o etiketě, se mi nedostávalo času. Všimla jsem si jeho obnošeného, ale festovního šatstva a následně jsem popatřila i na jeho dlouhou pušku: jednorannou zbraň značky Vactor-Massin ráže .6 s odsuvným uzávěrem, již mívají v oblibě úspěšnější kontraktorské společnosti.

„Osobní zbraně, pane, se musí při příjezdu do Carvenportu uložit u protektorátu,“ řekla jsem.

Střelec odpověděl sotva postřehnutelným úsměvem a poté kývl na stále běsnícího netvora. „Řekl bych, paninko, že až ho skolím, mohli by mi to prominout. Kdyby jenom na moment přestal běsnit, abych se mu trefil do lebky.“

Dívala jsem se, jak Černokožec z paluby *Zášti* máchnutím ocasu smetl poslední členy posádky a zaklonil hlavu, aby vítězoslavně

zaryčel. Přitom mu z ocelového kolíku v krku nepřestávala téct krev. „Je mnohem živější, než by měl být,“ prohlásil kontraktor, opět zamířil, pak tlumeně zaklel, když zvíře zase vyskočilo. „Na to, kolik krve z něj vyteklo.“

„Jak se jmenujete, pane?“ otázala jsem se.

„Torcreek, paninko. Braddon Torcreek, člen Nezávislé skupiny Dlouhé pušky s pětinovým podílem.“

Vyňala jsem ze svých zásob flakon Červené a Černé a všechno to vypila, načež jsem si opět řádně přihnula Zelené. „Já vám ho podržím, pane Torcreeku,“ řekla jsem. „Uvidíme, jestli vám tu milost přece jen zajistíme.“

Po těchto slovech jsem střelce přeskočila a vyrazila na konec konstrukce, odkud jsem se vrhla na šikmý stěžen čnicí z paluby naklánějící se nákladní lodi, která si stále ponechávala plachty jako pojistku před selháním motoru. Bylo to asi třicet stop daleko, nic, co by nedokázala překonat Krvožehnaná posilněná Zelenou. Zachytila jsem se takeláže a s využitím odstředivé síly jsem se vymrštila za Černokožcem, což je základní úkon, který už téměř dvě desetiletí učím své svěřenkyně. Když jsem se značnou rychlostí hnala k Černokožci, povolala jsem na pomoc Červenou, abych ho napadla zezadu. Kůže mu v důsledku závanu horka přirozeně sežehla, byť z větší části zůstala nepoškozená, ale stejně jako všichni příslušníci jeho rodu nebyl schopen ignorovat výzvu.

Přistál na další nákladní lodi, jejíž posádka zareagovala s mnohem menší agresivitou než lodníci ze *Záti* tím, že se chvatně vrhla přes hrazení, ač jejich úprku mohly napomocť i ohně, které jsem zažehla přičiněním Červené. Černokožec se prudce stočil v planoucí spleti lanoví a dřeva, otevřel chřtán, aby vydechl svou ohnivou odpověď, a pak zavyl roztrpčením, když z něj plamen nevyšel. Tvrdě jsem přistála na palubě sotva dvacet stop od něj. Vydátná dávka Zelené zabránila tomu, abych si při dopadu přivodila paralyzující zranění. V přímé výzvě jsem se mu zadívala do očí, což žádný samec dlouho nesnese. Opět zařval a vyrazil proti mně. Drápy rozdrásal palubu na třísky, stočil ocas, aby se jím prudce ohnal, a najednou dokonale znehybněl, když jsem přivolala Černou, kterou jsem pozřela před několika málo okamžiky.

Bylo nasnadě, že jde o děsivě silné zvíře, ale dosud jsem si naplno neuvědomovala moc, jakou vládne. Vší silou se vzpíralo v mém sevření zrozeném z Černé a tak rychle ze mne odčerpávalo zásobu pozitivního produktu, že se mi nenadále orosilo čelo potem a má netrpělivost, kdy pan Torcreek splní svůj smělý slib, narůstala. Je tedy zvláštní, že v této fázi musím popsat další vjem, jistý vhled mimo všeobecné pozdvižení a naléhavost dané situace. Zatímco jsem totiž nepřestávala sledovat Černokožcovy oči, rozpoznala jsem v něm něco, co překonávalo jeho zvířecí touhu po mase a vítězství: jakousi hlubokou a šířavou hrůzu, nikoli však ze mne. V tom okamžiku jsem si uvědomila, že Černokožec se nepokoušel pomstít za své zajetí a mučení ani za zavedení ocelového čepu do svého těla. On se pokoušel uprchnout, usiloval o útěk před něčím mnohem horším, než byla ta drobná, dvounohá obtížná havěť. Právě když jsem si v duchu promítala jeho únikovou trasu, od roztržštěné kádě s onou záhadnou mrtvolou přes stísněné ulice až do přístavu, ukázalo se, že pan Torcreek není žádný chvástal.

Kulka z pušky při letu nad mou hlavou slabě zasvištěla a uvázla přesně uprostřed Černokožcova zkoseného čela. Křečovitě sebou zazmítal, dlouhé tělo se mu od hlavy až po ocas zavlnilo, načež se s přidušeným zachroptěním zhroutil na částečně zničenou palubu.

ZÁVĚR

Úplný seznam obětí a přehled škod najde Rada v Příloze číslo 2, kde se rovněž nachází cenový odhad oprav. Jak již bylo uvedeno výše, vyhotovit přesnou a nezpochybnitelnou zprávu je nemožné, nicméně jistá fakta lze stanovit mimo jakoukoli pochybnost.

Za prvé, na pódium vedle pana Dunmorna, který právě uzavíral poměrně obšírné pojednání o přednostech firemní loajality, vskutku vyspěhlala jistá žena neznámé totožnosti doprovázená malým dítětem blíže neurčeného pohlaví. Mám-li být upřímná, pan Dunmorn nebyl obecně považován za toho nejpřesvědčivějšího řečníka, čímž se možná vysvětluje, že velká část přítomných v kritickém okamžiku dění nevěnovala pozornost. Navzdory tomu jsem shromáždila a srovnala prohlášení šesti různých svědků, charakterních a soudných osob,

které potvrdily, že ona neidentifikovaná žena vykročila z řady rodičů a dětí čekajících na Krvezkoušku a volným krokem vyšla na pódium, kde si jí nepovšiml ani pan Dunmorn, ani skupinka vykrovovačů, kteří se chystali zavést čep do Černokožcova krku. Žena je popisována jako mladá, ale její podrobnější popis se mi nepodařilo získat. Jeden ze svědků uvedl, že s její fyziognomií a vystupováním se pojila jistá konvenční přitažlivost, ale viděl ji z příliš velké dálky na to, aby byl s to poskytnout bližší informace ohledně barvy jejích vlasů nebo pokožky. Popisy dítěte jsou stejně neurčité, byť s ohledem na jeho výšku by se dalo usuzovat na osobu ve věku osmi let čili v patřičném věku na podstoupení Krvezkoušky.

Zdá se, že žena popadla své dítě a skočila do kádě jen několik vteřin poté, co pan Dunmorn vydal pokyn k zahájení vykrovovacího procesu. V tomto bodě do většiny líčení, možná pochopitelně, vstupuje jistý zmatek. Při korelaci různých svědectví jsem nicméně odhalila několik klíčových společných prvků. Je nepochybné, že kád se roztržila zevnitř a jak pan Dunmorn, tak vykrovovači přišli o život právě při této explozi. Také vyšlo najevo, že za tento konkrétní akt zkázy nebyl zodpovědný Černokožec, neboť toho v daném okamžiku poutaly řetězy k vykrovovacímu rámu. Po zničení kádě a následném rozptýlení značné části produktu se davu zmocnila všeobecná panika, avšak tři svědci si zachovali duchapřítomnost do té míry, že když se produkt snášel k zemi, dosvědčili, že po Černokožcových řetězech už nebylo ani stopy, načež se tedy pustil do svého zoufalého úprku z dějiště této pohromy.

Můj závěr je znepokojivý, ale nevyhnutelný: Černokožec se na svobodu dostal přičiněním Krvožehnané osoby, jíž lze nyní připsat úmrtí pana Dunmorna a mnoha dalších lidí. Seznam podezřelých, kteří touží poškodit syndikátní zájmy na tomto světadíle, je dlouhý a možná největší pozornost si v tomto směru zaslouží Korvantinská říše. Je mi však zatěžko pochopit, jakou výhodu by z tohoto incidentu mohli získat třeba i oni. Mimořádně záhadná rovněž zůstává spojitost, již tato skrytá osoba mohla mít s onou ženou či jejím záměrem. Jak bylo uvedeno výše, tělo dotyčné bylo zajištěno, byť tedy v neidentifikovatelném stavu, ale dítě, s nímž skočila do kádě, po jejím boku nalezeno nebylo. Při incidentu přišlo o život několik dětí,

pověštinou z řady těch, které se shromáždily na Krvezkoušku, ale o všechny se přihlásili truchlící příbuzní. Co bylo zač toto dítě nebo kam se mohlo podít, zůstává možná tou nejznepokojivější hádankou spjatou s celou neblahou událostí.

Ujišťuji Radu, že mé úsilí přijít těmto otázkám na kloub ještě není vyčerpáno a budu i nadále vynakládat veškerou nezbytnou energii k tomu, abych na ně našla potřebné odpovědi.

Do doby příjezdu nástupce pana Dumorna zůstávám, vážení pánové a dámy, Vaší nejoddanější zaměstnankyní a akcionářkou

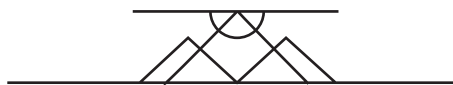
*Lodima Bondersilová,
dočasná ředitelka carvenportského odboru
Arradsíánských kontinentálních sdružení*

I

RUDÉ PÍSKY

Co máme na mysli, když používáme pojem „produkt“, to jinak nevinné označení, které v průběhu předchozího století a s nástupem doby korporátní zatížil takový význam? Nepochybuji, že většina čtenářů by odpověděla pouze jedním slovem: „krev“. Případně by svou definici konkrétněji rozšířili na spojení: „krev draggů“. V podstatě je to správně, byť se zjevnou tendencí zastřít vskutku ohromnou komplexnost tématu, jemuž se věnujeme na stránkách tohoto skromného svazku. Neboť jak může dosvědčit i ten nejpověřivější dalcijský divoch nebo negramotný primitiv z Ostrovů, neexistuje žádný jeden druh produktu. Milý čtenáři, ušetřím tě přehnaných technických popisů každé varianty a stále většího seznamu derivátů získaných z mrtvých těl arradsíánských draggů. Přiléhavější, a možná zábavnější, mi naopak připadá prostě jen zopakovat mantru, kterou se učí studentky Kovolodní akademie pro vzdělávání dívek, mezi něž se hrdě počítám:

Modrá pro mysl.

Zelená pro tělo.

Červená pro oheň.

Černá pro sílu.

Výňatek z *Laickébo průvodce plasmologií* od slečny Amorey Findlestacové, Kovolodní nakladatelství — 190. firemního roku (1579. roku dle mandinorského kalendáře)

KAPITOLA I

LIZANNE

Pan Redsel ji objevil na přidi těsně po západu slunce. Zvykla si zde prodlévat za příznivého počasí většinu večerů, kochala se přehlídkou hvězd a měsíců, užívala si pocitu, který jí na kůži zanechával vítr vanoucí od moře, a neutuchajícího rytmického šplouchání dvou koles *Vzájemné výboby*. Jejich kadence dnes večer zpomalila, neboť kapitán snížil rychlost s ohledem na blížící se Bariérové ostrovy se všemi jejich skrytými nebezpečími. Ráno je budou obklopovat vířící proudy Úžiny a kola se budou točit plnou rychlostí, ale v této chvíli bylo zapotřebí udržovat klidnější tempo a úzkostlivě se řídit mapou a kompasem.

Při příchodu pana Redsela se neotočila, ačkoli jeho kroky bylo i přes rachot koles dobře slyšet. Dál upírala zrak na právě vyšlé měsíce Serfii a Morvii a myslela si, jaká je škoda, že dnes není vidět i jejich větší sestra. Nikdy se nemohla nabažit pohledu na bezpočet Nelfiných údolí a hor, které, na rozdíl od jejích podobaných a zjizvených sester, byly z velké části bez kráterů. *Výboda ještě nedávno aktivního povrchu*, jak podotýkal její otec. *Pořád je to ale mrtvý svět*.

„Slečno Lethridgová,“ pronesl pan Redsel, když za ní zastavil. Neotočila se, ale věděla, že si bude držet patřičný a zdvořilý odstup. Pečlivé pozorování v průběhu plavby ji víceméně ujistilo, že je příliš zkušený na to, aby si v tak klíčové fázi dovolil nějakou neobratnost. „Zdá se, že jsem vás přistihl pohrouženou do šepotu noci.“

Marsal, řekla si v duchu. *Začíná citátem. Poněkud banálním, ale dostatečně obskurním na to, aby vyvolal dojem učenosti.*

„Pane Redsele,“ odpověděla a nechala do svého hlasu proniknout špetku vlídnosti. „Chápu to dobře, že vám nešly karty?“

Ostatní cestující trávili večery různou salonní zábavou, povětšinou hraním karet a amatérským bříkáním na staříčkou pianolu v přepychové, byť prostorově skromné společenské místnosti. Kromě občasné nezávazné konverzace ji většinou nechávali na pokoji. Akcionářský status měl své výhody a nikdo nebyl natolik vysoce postavený nebo drzý, aby jí vnucoval svou přítomnost. Pan Redsel jí nicméně věnoval větší pozornost než ostatní, třebaže až do dnešního večera neprojevil snahu o navázání kontaktu, o jehož nevyhnutelnosti věděla od okamžiku, kdy se ve Ferosu nalodil.

„Hru Smutní kluci jsem nikdy neměl rád. Slečna Montisová odlehčila mé peněžence o celých deset kuponů, než jsem dostal rozum, omluvil se a odešel.“

Nechala mezi nimi chvíli viset ticho, načež se k němu otočila s nadějí, že ho zdráháním ponoukne k větší sdílnosti. Pan Redsel však co do mlčenlivosti projevoval úctyhodnou kázeň, byť rozhodnutím sáhnout do saka pro krátký doutník prokázal jistou netrpělivost.

„Děkuji vám,“ pronesla, když jí nabídl otevřené pouzdro a vyňala jednu z tenkých, listem obalených delikates. „Dokonce až z Dalcie,“ dodala, zatímco si doutníček otřela o horní ret, aby vdechla jeho aroma.

„Všechno ostatní mi připadá jako chabá náhražka.“ Škrtl zápalkou a naklonil se k ní. Když si doutníček přiložila ke rtům a nasála plamen na list, prsty jí zahalil kouř. Dobytel ženských srdcí by možná využil příležitosti a blízký kontakt by nepřerušoval, možná by se dokonce pokusil o letmý polibek, ale pan Redsel věděl, co se sluší a patří.

„Člověk by se měl oddávat svým vášním vždy, když je to možné.“ Ustoupil, zapálil si vlastní doutník a dohasínající zápalku odcvrkl do tmy za zábradlím. „Nemyslíte?“

Pokrčila rameny a přitáhla si kolem nich šátek. „Kdysi jsem měla učitelku, která ráda dávala rovnítko mezi požitkářství a slabost. „Pamatujte si, děvčata, že cesta do akcionářského úřadu nevede přes hry, nýbrž přes píli.““ Byla to pravdivá historka a vzpomínka, při níž jí v paměti vytanula povětšinou strohá tvář madam Bondersilové, jí vyloudila úsměv na rtech. *Bude mi potěšením vás opět vidět, madam,* pomyslela si s pohledem na oba měsíce, tetelící se na potemnělých vlnách. *Pokud přežiju dnešní noc.*

„Zdá se, že jste byla pozorná žačka,“ řekl pan Redsel. Svými slovy vyjádřila tichý souhlas, aby jí pohledem sklouzl k živůtku, kde se pod tenkým hedvábím šátku leskla akcionářská brož. „Plnohodnotná akcionářka v tak mladém věku. Jen málokdo z nás může doufat v tak rychlý postup.“

„Píle ve spojení s nepokrytým štěstím je mocná kombinace,“ odpověděla, opět zlehka potáhla z doutníčku a učila pouze ten nejmenější dalcijský list. *Alespoň to není žádný travič.* „V každém případě o vás bych si myslela, že se takovým ambicím budete vyhýbat. Jste Nezávislý, že?“

„Přesně tak. V současnosti tvořím syndikát o jednom členu.“ Skromně se uklonil. „Poté co jsem dostal své minulé smlouvy, napadlo mě, že by bylo vhodné část zisků investovat a konečně prozkoumat zemi, z níž přitéká veškeré bohatství a činí nás svými otroky.“

Další citát, tentokrát z Bidrosinové, pronesený se sardonickým podtónem, jímž chtěl vyjádřit antipatii k tak neblaze proslulému korvantinskému radikálovi. „Arradsii jste tedy ještě nikdy neviděl?“ zeptala se.

„Z mé strany jde o mimořádné opomenutí, jež právě hodlám napravit. Naopak vy, jak zjišťuji, jste s tímto světadílem obeznámena více než dobře.“

„Narodila jsem se ve Ferosu, do školy jsem však chodila v Carvenportu a měla jsem možnost navštívit část Vnitrozemí, než mě výbor povolal na ministerstvo vnitra.“

„Tak to mi musíte být průvodkyní.“ Usmál se a opřel se o hrazení. „Slyšel jsem totiž, že za několik málo měsíců má dojít k zákrytu a z Arradsie prý bude nejlíp vidět.“

„Takže jste astronom?“ Do své otázky vdechla špetku pochybovačné ironie a popošla, aby stanula po jeho boku.

„Jen vyhledávám spektakulární podívanou,“ odpověděl s pohledem k měsícům. „Vidět tři měsíce na obloze a planety za nimi, všechny na kratičký okamžik dokonale seřazené. Takový pohled budete v srdci chovat dlouhá léta.“

Kde vás našli? uvažovala, když zrakem klouzala po jeho profilu. Měl ostře řezané, ale ne ztrhané rysy, byl pohledný, ale ne zženštilý,

bystřý, ale ne namyšlený. *Skoro bych si myslela, že vás přesně na tohle vyšlechtili.*

„V Carvenportu je astronomická observatoř,“ řekla. „Bohatě vybavená všemožnými optickými přístroji. Určitě bych vás tam mohla nechat představit.“

„Jste velice laskavá.“ Odmlčel se a svažtil čelo ve výrazu mírné zdráhavosti. „Musím se vás zeptat, slečno Lethridgová, neboť zvědavost je odjakživa mou nejhorší nectností, jste opravdu vnučkou Daruse Lethridge?“

Moc chytré, pomyslela si. Nakousnutím tak citlivého tématu kvůli důvěrnosti riskuje mé pohoršení. Uvidíme, jak zareaguje na dílčí nezdar. Povzdechla si a vyfoukla proud kouře, který ihned strhl vítr. „A odhaluje se další obdivovatel tohoto velikána,“ prohlásila, odstoupila od zábradlí a měla se k odchodu. „Nikdy jsem ho nepoznala, zemřel dřív, než jsem přišla na svět. Proto v souvislosti s ním nemohu posloužit žádnými historkami a přeji vám dobrou noc.“

„Já nestojím o žádné historky,“ namítl s pečlivou intonací, jíž chtěl dát průchod tónu zdvořilé prosby. Přitom se jí postavil do cesty, ačkoli i v tomto případě si uchoval náležitý odstup. „A omlouvám se, pokud jsem se vás nechtěně dotkl. Potřebuji totiž znát názor na jeden nedávný nákup.“

Založila si ruce na hrudi a s doutníčkem těsně před rty tázavě nadzvedla obočí. „Nákup?“

„Ano. Jde o několik výkresů, u nichž mne prodejce ujišťoval, že je vlastní rukou vytvořil váš dědeček. Musím se však přiznat, že o tom mám jisté pochyby.“

Potěšilo ji, jak nechápavě se zatvářil, když se zasmála a zavrtěla hlavou. „Syndikát o jednom členu. Tímto se tedy zabýváte, vážený pane? Nákupem výkresů?“

„Nákupem a prodejem,“ opravil ji. „A nejen výkresů, nýbrž celou škálou ryzího umění a starožitností. A podtrhl bych zde slovo ‚ryzího‘.“

„A domníváte se, že bych vám svým odborným pohledem blízké příbuzné mohla pomoci při určení původu oněch výkresů.“

„Myslel jsem, že třeba poznáte jeho linku, jeho písmo...“ s rozpačitým úšklebkem se odmlčel. „Vidím, že to byla bláhová domněnka.“

Odpusťte prosím, že jsem vás obtěžoval i jestli jsem se vás případně dotkl.“ V uctivé kajícnosti sklonil hlavu a otočil se, aby odešel. Nechala ho ujít dobrých dvanáct stop, než pronesla očekávanou otázku.

„Co je to? Co je to za zařízení?“

Zastavil se uprostřed kroku a otočil se s působivě vykrouženým výrazem překvapení. „No, to jediné, na němž doopravdy záleží,“ odpověděl a ukázal na pomalu se otáčející kola a dvojici komínů nad kormidelnou, z nichž do noční oblohy stoupala nepotřebná pára.

„Termoplasmatický stroj,“ zašeptala a v hrudi se jí probudila nelíččená zvědavost. *Kam byli při koncipování této pasti ochotni zajít?* „Takže jde o tohle skvělé udělátko,“ dodala už hlasitěji. „Kterou verzi?“

„Hned tu první,“ řekl jí. „Pokud jsou tedy pravé. Velice rád bych vám je zítra ukázal...“

„Ach, to ne.“ Přistoupila k němu, zavěsila se do něj a přinutila ho vykročit ke kajutám pro cestující. „Zvědavost je i moje největší nemoc, a když se ve mně probudí, nemohu jí nic odepřít.“

Požitkářství? zeptala se sama sebe o několik hodin později, když pan Redsel ve zjevném uspokojení spal po jejím boku. Sklouzla pohledem po jeho trupu, zastavila u pevného svalstva jeho břicha, které pokrývala vrstvička potu po jejich nedávných aktivitách. Zjistila, že v umění tělesné rozkoše je stejně zběhlý jako ve všem ostatním, čímž naplnil další očekávání. *Pochybují, že madam by tuto konkrétní taktickou volbu schvalovala.*

Když vyklouzla z postele, tato představa jí vyloudila slabý úsměv na rtech. Z podlahy zvedla pohozený živůtek a vydala se k prádelníku, kde pro ni pan Redsel po příchodu do kajuty rozmístil výkresy. Jeho dosti složitý a vynalézavý popis původu těchto listin přerušila polibkem. Vychutnala si jeho překvapení, stejně jako si vychutnala to, co následovalo. Jistou dobu si vydržovala milence ve Ferosu, náležitě diskrétního důstojníka Kovolodního protektorátu s manželkou kdesi na druhém břehu oceánu a z toho vyplývajícím nezájmem o milostné pletky trvalejšího rázu. Komandér Pinefield byl však před několika měsíci převelen na jakousi odlehlou základnu, takže se pro ni s touto epizodou možná pojil i prvek požitkářství, byť si na jejím základě

především rozptýlila drobné pochyby o skutečném důvodu zájmu pana Redsela o její osobu.

Pochopila ho ve chvíli, kdy se s tváří nad její hlavou blížil k vyvrcholení; jeho cíl se jasně projevil v soustředěném pohledu, který upřel do jejích očí. Pohled mu opětovale, ještě pevněji ho sevřela nohama a rukama, když stále rychleji přirážel, v patřičném okamžiku vydala patřičné zvuky a dopřála mu dočasnou iluzi, že se mu podařilo vytvořit požadované pouto. Měla pocit, že mu něco dluží. Zkušený byl koneckonců náramně.

Otevřeným okénkem proudilo do kajuty světlo obou měsíců silné natolik, aby si v něm v dostatečné míře mohla prohlédnout nákresy. Byly tři. Papír už byl mírně nahnědlý a okraje mírně otřepené, ale precizně vyvedený nákres tohoto největšího světového vynálezu zůstal zřetelný. Nad první kresbou byla kostrbatým, téměř horečným písmem, z něhož číselo rozrušení nad čerstvě zachyceným nápadem, napsána slova „Plasmatický pohybový pohon“. Datum 36/04/112 bylo načmárané podobně razantním rukopisem v pravém dolním růžku. Rozhárané písmo však dokonale kontrastovalo s vyobrazením samotného zařízení. Všechny trubky, kohouty a ventily byly zachyceny v nádherných detailech, stínování bylo vyvedené s přesností, jež mohla vyjít pouze z ruky mimořádně zručného kreslíče.

Zadívala se na další výkres, zjistila, že je podobně skvělý, třebaže zařízení už neslo svůj současný název „Termoplasmatický pohybový stroj“ a oproti původnímu konceptu bylo bohatší o několik doplňků a vylepšení. Tento výkres nesl datum 12/05/112 a jeho soused, stejně působivé vyobrazení poslední inkarnace stroje, byl datovaný 26/07/112. *Dva dny před vydáním patentu*, vzpomněla si, zatímco postupně upírala oči na stejné místo na všech výkresech, na pravý horní růžek, kde byl tímtož nezaměnitelným rukopisem vyvedený drobný monogram DL.

„Co si tedy myslíte?“

Otočila se od prádelníku a uviděla, že pan Redsel, už zcela probuzený, sedí na posteli. Kajutu prostoupil slabý přísvit, když sáhl po petrolejce, upevněné na stěně nad postelí. V tváři se mu zračil laskavý výraz muže, který se pouští do důvěrného dobrodružství,

výraz čerstvého okouzlení. *Jaká dokonalost*, pomyslela si znovu s jistým nádechem lítosti.

„Obávám se,“ odpověděla, jen co sáhla po živůtku a vylovila flakon s produktem, který byl ukrytý mezi jeho krajkami, „že musíme probrat jiné záležitosti.“

Zaslechla slabé cvaknutí něčeho kovového a zpod pokrývek na posteli vyklouzla jeho ruka svírající malý revolver. Když jím namířil na její čelo, poznala i jeho značku: šestihlavňový Tulsome ráže .21, běžně známý jako karetní pepřenka kvůli podobnosti svazku hlavní s kuchyňskou nádobkou na pepř a oblibě, jíž se těšila u bratrstva hazardních hráčů. Při zacílení zkušenou rukou to i navzdory malé ráži byla neomylně spolehlivá a smrtící zbraň.

Na revolver zareagovala mírným nadzvednutím obočí a současně s tím palcem odstranila uzávěr flakonku, který si ihned přiblížila ke rtům. Byla to její pohotovostní dávka, směs z jednoho z tajnějších koutů kovolodské laboratoře. Účinné mísení různých druhů produktu bylo umění nedosažitelné většině vykrvovačů a umožňovala je pouze mimořádně trpělivá a náročná manipulace s produktem na molekulární úrovni a opatrné použití rozličných syntetických pojiv. K takto precizní práci bylo třeba těch nejsilnějších magnuskopů, dalšího vynálezu, za nějž svět vděčil její rodině.

„Ne!“ varoval ji a vstal z postele se zbraní již v obou rukou. Svazek šesti hlavní se ani nepohnul. Z jeho hlasu i pohledu číselo neochvějně odhodlání. „Netoužím...“

Vypila obsah flakonku a on o zlomek vteřiny později stiskl spoušť, avšak na revolveru jen suše cvakl úderník, když narazil na prázdnou komoru. Po kratičkém zaváhání vyskočil z postele, uchopil zbraň za hlaveň a napřáhl ruku, aby slečně Lethridgové uštědřil ránu do spánku. Směs z flakonku jí na jazyku zanechávala trpkou a komplexní pachutí, načež si v dobře známém přívalu pocitů propálila cestu do útrobu těla. Sedmdesát procent Zelené, dvacet procent Černé a deset procent Červené. Slečna Lethridgová povolala Zelenou a vymrštila se jí ruka, jen to svistlo, pana Redsela chytila za zápěstí pouhý palec od svého spánku a pevně ho sevřela, byť ne natolik silně, aby mu zanechala stopy na kůži nebo rozdrtila kosti. Podezřelé zhmožděnění by mohly později vyvolávat různé otázky.

Povolala Černou, když napřáhl volnou ruku, aby jí dal pěstí, či dokonce zasadil smrtící úder, pokud mohla soudit podle uspořádání kloubů na jeho prstech. Zatřásl se, jakmile dala Černé volný průchod, znehybnila ho se zaťatou čelistí po jeho marném pokusu vymanit se z jejího stisku. Za scvklými zuby drmolil buď nadávky, nebo prosby. Odstrčila ho na vzdálenost několika stop, ale nepřestávala ho držet, nechávala ho viset nad postelí. Černá rychle vyprchávala, zbývala jí jen krátká chvilka.

„S kým jste v Carvenportu v kontaktu?“ zeptala se a povolila stisk jen natolik, aby se mu uvolnila ústa.

„Dě...“ zachrčel a zalapal po dechu, „... děláte... chybu.“

„Právě naopak, vážený,“ odpověděla, přešla k prádelníku a sáhla pro kožený váček, který za ním byl schovaný. Uvolnila šňůrky a odkryla kolekci čtyř flakonků. „Udělal jste chybu, že jste je dostatečně důkladně neukryl. Našla jsem je prakticky hned, když jsem vám včera začala prohledávat kajutu, a v podstatě vzápětí jsem našla i vaši pepřenku.“ Při zkoumavém pohledu nakláněla hlavu, s využitím Černé otáčela jeho nahým tělem. *Po Znamení není ani stopy. Ani na ploškách jeho nobou.*

„Nejste příslušníkem Kádru,“ řekla. „Jste pouze najatý. Korvantská říše za mnou vyslala neregistrovaného Krvožehnaného. Císařští agenti obvykle nebývají tak neprozíraví. Musím se přiznat, že to vnímám jako jistou osobní urážku. Napadá mě, kdo je vaše obvyklá oběť. Zámožné vdovy a hloupoučké dědičky?“

„Nebyl jsem... vás vyslán... zabít.“

„O tom nepochybuji, pane Redsele. Po našich bezpochyby pokračujících důvěrnostech v Carvenportu byste svým zaměstnavatelům poskytl dost informací na to, abyste dvanáctkrát ospravedlnil svou odměnu.“

Tehdy se mu ve tváři objevila určitá odevzdanost a jeho očividné rozhodnutí už o nic neprosit kvitovala s jiskřičku obdivu. Položil jí naopak otázku: „Jak... jsem se... prozradil?“

„Až příliš jste se mi zamlouval.“ Obdiv potlačila, opět zesílila stisk. „Ať už se necháváte, či nenecháváte najímat, vykonáváte stejnou profesi jako já a nijak zvlášť vás netoužím vidět trpět. Takže se vás zeptám ještě jednou a důrazně vám radím, abyste mi odpověděl: s kým jste v kontaktu v Carvenportu?“

Velkou část obličejů už měl strnulou a pouze rty dokázal vyjádřit emoce, když procedil: „Měli si mě... najít... žádné jméno... jsem... nedostal.“

„Poznávací heslo.“

„Pravá láska.“

Navzdory okolnostem nebyla s to potlačit pobavené odfrknutí. „Jak nádherně případné.“ Cítila, jak v ní Černá ochabuje, a s tím, jak jí slábla v krevním řečišti, se vystupňoval prudký žár. „A pokud na tom záleží,“ dodala, když kývla směrem k výkresům. „Jsou to podvrhy. Můj dědeček používal výhradně mandinorský kalendář. V druhé polovině života mu navíc ruce ochromila artritida, což se svou hrdostí a ješitností skrýval.“

Rty se mu křivily do něčeho, co mohl být úsměv nebo další úšklebek, a vtom mu posledním zbytkem Černé zastavila srdce. Trhl sebou ve vzduchu a zhroutil se na postel; nádherně vybroušené tělo rázem bezvládné a bez života.

Při snídani k ní přišel první důstojník a s veškerou formálností a uctivostí jí sdělil smutnou zprávu o skonu pana Redsela. „Ale to je přílišné!“ zvolala, odložila opečený chléb a natáhla ruku, aby si dopřála posilňujícího doušku čaje. „Říkáte, že to byla zástava srdce?“

„Podle lodního lékaře, slečno. U muže jeho věku je to neobvyklé, ale zjevně ne zcela neslýchané.“ Jeden člen posádky je viděl, jak spolu rozmlouvali na přídi, a první důstojník jí nyní musel položit několik otázek. Jak se dalo očekávat, nebyl to nijak důsledný vyšetřovatel: jakmile prohlásila, že o politováníhodné a předčasné smrti pana Redsela neměla tušení, žádný syndikátní zaměstnanec kterékoli výzvědné služby se nemohl u akcionářky dožadovat dalších informací.

Jakmile se s ní důstojník rozloučil, pokračovala ve snídani, ačkoli chuť k jídlu jí vzal hysterický výbuch od jednoho ze sousedních stolů, k němuž také dospěla zpráva o Redselově úmrtí. Paní Jackmorovou, vnadnou, asi čtyřicetiletou ženou, zmítalo hluboké zoufalství, zatímco její sinalý manžel, oblastní ředitel výrazně vyššího věku, jen mlčky a zkoprněle přihlížel. Paní Jackmorovou, která nepolevovala v křiku a pláči, nakonec její vlastní služka vyvedla z jídelny. Ostatní cestující se snažili skrývat rozpaky či pobavení, když pan Jackmore

poté sám dojídal snídani, se stoickým odhodláním se prokousával slaninou, vajíčky a dvěma porcemi opékaných chlebů.

*Takovému dodatečnému tréninku jsem přece nemohla odolat, nemyslíte? zeptala se přízraku pana Redsela, když vstala od stolu, aniž do-
snídala. Přemýšlela jsem, zda budu mít důvod litovat svého počínání. Ted'
jsem přesvědčená, že ho lze snadno zařadit mezi Nutné ztráty.*

Odebrala se do své kajuty pro výkresy a poté opět zamířila na příď. Protože už byli v Úžině, kola se otáčela trojnásobnou rychlostí. Krvožehnaní ve strojně bezpochyby vypili a spotřebovali nejméně dva plné flakony Červené, aby mohli motory pohánět nejvyšším možným tempem. Byla to její třetí plavba Úžinou a pohled na okolní vody ji pokaždé zneklidnil. Všeobecná absence vln v takové vzdálenosti od pevniny působila zvláštně a s neustálým vířením a kroužením proudů se pojilo cosi zlověstného. Celá tato podívaná se jí jevila jako vizuální ozvěna oné mocné přírodní síly, která před dvěma staletími prorazila Bariérovými ostrovy tak obrovský kanál.

Zvedla výkresy, aby si je naposledy prohlédla. Jaká škoda, když byly tak umně nakreslené. Ale pan Redsel v úsilí vytvořit si novou totožnost po sobě mohl zanechávat stopy, a ať to byly podvrhy, či nikoli, zvěsti o pouhé jejich existenci budou vždy přitahovat pozornost, k níž je lepší nezavdávat příčiny. Mohla je nechat v jeho kajutě, ale to by jen vyvolalo další otázky ohledně jejich přítomnosti na palubě lodi, na níž se pozoruhodnou shodou okolností plavila i vnučka jejich domnělého autora. Škrtla zápalkou, přidržela ji u růžku každého výkresu, nechala plameny strávit dvě třetiny plochy, načež list darovala moři.

Nevysvětlila jsem vám, jaké největší chyby se padělatel dopustil, že, pane Redsele? zeptala se při pohledu na ohořelé útržky, snášející se do zvířené vody před lodí, odkud je proudy odnášely do pěny pod kola. Ačkoli on sám ji nemohl odhalit. Víte, to skvělé udělátko navrhl můj otec, když mu bylo sotva patnáct let, byť poté sledoval, jak mu ho krade můj dědeček. To můj otec je stvořitelem tohoto úžasného věku, můžeme vyznačujícím se mimořádným nadáním a vizí, který si sotva může dovolit inkoust pro své náčrty.

Dovolila myšlenkám, aby se letmo vrátily k poslednímu setkání s jejím otcem. Došlo k němu den předtím, než ve Ferosu nastoupila

na loď. Našla ho v jeho dílně, obklopeného nejrůznějšími novotami, s rukama umaštěnýma od kolomazi a s brýlemi na špičce nosu. Vždy žasla nad tím, jak se mu na tak ošidném místě dokážou udržet. Pohyboval se s takovou neposedností, že to snad ani nebylo možné, a přesto za celý svůj život ani jednou neviděla, že by spadly. Ta vzpomínka jí byla milá bez ohledu na slova, která při ní zazněla. *Pracuješ pro bandu zlodějů*, řekl, aniž pořádně vzhledl od své mechanické práce. *Ukradli ti tvé rodné právo.*

Opravdu, otče? odpověděla. *Vždycky jsem si myslela, že děda tam byl první.*

V průběhu následujících týdnů jí stále víc vadila dotčenost, která mu v té chvíli zahalila tvář. Přivolala další vzpomínku, na den Krvezkoušky, kdy jí z vykrvovačské pipety na ruku odkápla krůpěj produktu, která ji, na rozdíl od jiných dětí, jež kolem ní popotahovaly nebo nahlas brečely, okamžitě nepopálila ani po sobě nezanechala zčernalý strup. Nikdy předtím ho neviděla smutného a přemýšlela, proč se neusmál, když pozvedla ruku, neposkvřněnou s výjimkou mléčně bílého flíčku na dlani. *Podívej, otče, nebolelo to. Podívej, podívej!*

Když potom vzpomínku zapudila, opět upřela pozornost na moře. Úžina se směrem na jih zmenšovala, na horizontu byly vidět zelené tečky Bariérových ostrovů, což znamenalo, že od Carvenportu ji dělily necelé dva dny cesty. *Carvenport*, pomyslela si a rty jí zkřivil úsměv. *Kde najdu Pravou lásku.*

KAPITOLA II

CLAY

Cralmoorova pěst zasáhla Claye do boku s takovou silou, že se zapotácel a pak vztekle zamručel, když jeho urostlejší protivník ucukl před jeho pomalým protiúderem a sám mu uštědřil přímý kopanec do hrudi. Kopnutí se Clayovi podařilo zblokovat zkříženými rukama, ale bylo tak prudké, že zacouval do lidí. Svět se na chvíli proměnil v nepřehledný a zběsilý příval pošklebků, nadávek, opileckých slin a hned několika ran. Musel se z něj probít ven, pěstmi a lokty odrážel tváře opilců, až se mu nakonec podařilo opět dostat do křídou vyznačeného kruhu, kde na něj čekal Cralmoor. Ostrovan stál s rukama v bok, potetovaná hrud' se mu sotva zvedala a bílá hradba zubů se mu skvěla v prohnaném úšklebku. *Pouliční rvačky z tebe neudělají zápasníka, kamaráde*, sděloval Clayovi. *Už šlapeš vodu.*

Clay své rty v žádném úšklebku úmyslně nestahoval, protože se bál, že by jím mohl projevit podezřelou sebejistotu, a pustil se do řady nacvičených pohybů. Tratter jim říkal Markevova kombinace, série kopanců a úderů pěstí, kterou vymyslel právě tento starobylý a nejslavnější mistr dalcijského bojového umění. Clayovi trvalo měsíce, než si ji osvojil, pod Tratterovým zkušeným a nekompromisním dohledem se doslova propotil jejími jednotlivými kroky, až o něm mistr prohlásil, že lépe připravený už být nemůže. „Když ji provedeš správně, nakonec bys z toho mohl vyjít i se ctí,“ řekl mu starý trenér se souhlasným mrknutím.

„Platím vám, abyste mi tuhle záležitost pomohl vyhrát,“ odpověděl mu Clay. Vzpomínka na starcův dlouhý smích mu vytanula na mysli právě ve chvíli, když Cralmoor hladce a elegantně vykryl všechny jeho údery, načež ho zasáhl do pravého oka krátkým direktem, po

němž Clay několikrát zamrkal a skácel se dozadu. Jen matně si uvědomoval, že ještě než dopadl na zem, zacinkal zvonec a jeho hrud' sevřely Derkovy paže a odtáhly ho ke stoličce, přičemž bosými patami rozryl na kolbišti písek. K plnému vědomí se vrátil, když mu Derk na hlavu vychrstl polovinu kýble s vodou.

„Jsem přesvědčenější, že jsme dospěli do správného okamžiku,“ řekl Derk, sáhl do tlumoku se dvěma polními láhvemi, jednou opatřenou jednoduchým uzávěrem, druhou označenou vyrytým křížkem.

Clay zavrtěl hlavou, až mu z oholené hlavy odstříkla voda. „Ještě jedno kolo.“

„Na další kolo už nemáš síly.“

„Je moc brzo,“ namítal Clay a sykl, když mu Derk přiložil kus látky na krvavý šrám pod okem. „Zvonil jenom třikrát. Keyvine to pozná. Do prdele, to by poznala i Keyvinova matka.“

Všiml si Derkova bezděčného pohledu na vyvýšené pódium v zadní části rozlehlého pijáckého doupěte. U Kolonistů se každý venasdek konala Noc rváčů a majitel podniku si nenechal ujít jediné její klání. Keyvine seděl sám na pódiu, na stolku po ruce lampičku a láhev vína. Štíhlá, nehybná silueta, kterou vykresloval pouze odlesk stříbrné draggovy hlavy na vrcholu hole, jež mu spočívala na kolehou. *Na vzdálenost napřažené paže nemá strážce ani zbraň*, pomyslel si Clay a cítil, jak v něm sílí už dlouho bublající žárlivost. *A přesto je to Král čepelí a kurev.*

Žárlivost však byla užitečná, rozněcovala v něm zlost a tlumila bolest. Několika hlty vypil vodu z láhve s bílým uzávěrem a postavil se o dost dříve, než zazněl zvonec. *Markeva ať jde do prdele*, pomyslel si, když před blížícím se Cralmoorem zvedl pěsti. *A do prdele ať jde i Tratter.*

Souboj měl pravidla: žádné kousání, vrážení palců do očí nebo dupání patami, jinak se ale zápasníci mohli bez použití zbraní masakrovat podle libosti. Clayovi se nicméně vždycky dařilo proměňovat ve zbraně slova a věděl, jak hluboko dokážou tnout, nebo přinejmenším rozptýlit pozornost.

„Až vyhraju, rozdám si to s tvou starou, jasný?“ prohodil ke Cralmoorovi konverzačním tónem, když jen o vlásek uhnul před jeho čerstvým krátkým direktem. „Nebo máš snad starýho?“

„Mám oba,“ opáčil zvesela Ostrovan, vykryl levý hák a zasadil Clayovi další ránu do žeber. „Ale pochybuju, že by ses na ně zmoh.“ Ustoupil z dosahu Clayova zvedáku, prudce mu ruku odrazil, načež se do něj opět pustil nohama, po hlavě se mu ohnal obloukovým kopem, který Clay zblokoval spíš se štěstím než záměrně. „Bez urážky.“

„Jasně, zapomněl jsem,“ odpověděl Clay s předstíraným pochopením a vrhl se na Cralmoorovu hlavu s další marnou pěstní trojkombinací. „Tví duchové tě nutí strkat ptáka do všeho, co dýchá.“ Usmál se nad nevraživým výrazem, který Ostrovanovi znenadání opanoval obličej. Zmínka o duších z úst bezvěrce je vždycky dokázala vydráždit k nepřičetnosti.

„Tak to pozor, hochu,“ varoval ho Cralmoor. Zaujal soustředěnější postoj a ještě víc zaostřil pohled. „Zatím jsem tě šetřil. Pan Keyvine má u Braddona dluh.“

V nevyhnutelné reakci na zmínku o svém strýci se začal rozhovňovat i Clay. „Jo? Duchové tě nutí nastavovat zadek i jemu...?“

Cralmoor se přikrčil a vyrazil kupředu příliš rychle na to, aby mu Clay uhnul. Ramenem vrazil Clayovi do břicha a současně s tím ho zachytil a pevně sevřel kolem pasu. Těch několik kratičkových vteřin, než ho Cralmoor zvedl do vzduchu a poslal na zem, Clay kolo-hnátovi bušil do hlavy a do zad. Pak ho ale Ostrovan svou drtivou vahou složil, až mu vyrazil dech, udeřil ho čelem do nosu, odtáhl se a okamžitě zvedl pěsti, aby ho zasypal dalšími údery, zjevně aniž si uvědomoval, jaké se dopustil chyby.

Tohle Clay dobře znal, tohle už nebyl zápas s pravidly ani série trénovaných pohybů. Tohle už byla pouliční rvačka. A znal ulici někdo lépe než on?

Pod Ostrovanem se zkroutil, švihl pravou nohou, zaklesl ji pod protivníkovu levé podpaží a škubl dostatečně silně na to, aby ho odtlačil do strany. Se zvířecí rychlostí se vymrštil, vydrápal se na Cralmoora a otevřenou dlaní ho udeřil do ucha, což byla rána, o níž dobře věděl, jak umí omračovat. Cralmoor bezděčně zařval a vytřeštil oči v důsledku nenadálého zášlehu bolesti v uchu, Clay díky tomu získal potřebné dvě vteřiny, aby mu zaryl kolena do ramen a přimáčkl ho k zemi. Zběsile ho pak začal zasypávat dalšími ranami,

v napjaté kůži na kloubech mu šlehala bolest, když se Ostrovanovi pod jeho náparem zaškubala hlava a s hlasitým křupnutím se mu zlomila lícni kost.

Clay s útokem přestal, až když ho rozbolely paže. Nakonec v prstech sevřel Cralmoorovu bradu a napřáhl pěst k závěrečnému úderu. *Kdo by potřeboval další láhev...*

Cralmoor mu uštědřil kopanec do týlu a Clayovi před očima zašlehl ohňostroj hvězd. Když pohasl, už opět ležel na zádech, Ostrovan mu do krku vrážel koleno a shlížel na něj s neúprosnými a vražednými záblesky v očích. I když se rozezněl zvonec, dál tlačil, drtil Claye se stále větší silou. Povolil, až když rámus pročíslo další zazvonění: slabý rytmický cinkot kovu o sklo.

Clay chrčivě natáhl vzduch do plic, jen co se z něj Cralmoor zvedl a otočil se ke Keyvinovu potemnělému pódiu. Král čepelí a kurev hlavou stříbrného dragga na konci své hole v pravidelném, ale naléhavém rytmu ťukal do láhve od vína. Cralmoor se zhluboka nadechl, se zakrvácenou a zkřivenou tváří sršící hrozivými přísliby na Claye upřel poslední pohled a odkráčel ke své stoličce. Když se posadil, ťukání ustalo.

Claye na jeho vlastní stoličku musel částečně odnést Derk, který ho poté přidržel ve vzpřímené poloze, aby mu mohl přiložit ke rtům láhev — láhev s křížkem vyrytým do uzávěru. „Už?“ zeptal se s náznakem úsměvu. Clay láhev popadl oběma rukama a několika loky ji vyprázdnil. Produkt byl silně a neodborně naředěný, přesto Claye po jeho pozření začal pálit jazyk a rozhučela se mu hrud', jako kdyby si v ní začali stavět hnízdo sršni, což je při konzumaci Černé obvyklý průvodní jev.

Třebaže všichni Krvožehnaní mohli užívat darů vyplývajících z požití čtyř různých barev produktu, značně se lišili výkonností, kterou je obdařovala. Většina Krvožehnaných byla nejlépe uzpůsobena Zelené, která zvyšovala sílu a rychlost a dělala z nich mimořádně ceněné elitní pracovníky nebo nakladače. Někteří vynikali po požití Červené a obvykle nacházeli lukrativní zaměstnání ve strojovnách vybraných korporátních lodí, když plameny, které vyvolávali, rozněcovaly produkt v jejich krev spalujících motorech. Někteří byli dostatečně zběhlí v tajemstvích Modrého transu, aby

si zajistili doživotní smlouvy na podnikových ústředích, odkud předávali do světa zprávy nikoli v řádu měsíců, nýbrž minut. Ještě menší počet sdílel s Clayem schopnost ujařmit moc poskytovanou Černou, umění, kterému pověřiví Dalciané odjakživa říkali „neviditelná ruka“. Šlo o nadání, s nímž bylo daleko nejvíc mrzení, poněvadž Černá byla zdaleka nejdražší barva a muž jeho postavení, pokud se tedy v jeho případě o nějakém postavení dalo vůbec mluvit, si ji obstarával pouze s velkými obtížemi. V láhvi byl rozředěn sotva náprstek Černé a ten si mohl dovolit výměnou za zisky z celých dvou měsíců zlodějských aktivit. Když teď Clay sledoval Cralmoora, jak přechází po obvodu kruhu, oči se mu blyští vražednými úmysly a zatíná svaly, poprvé mu blesklo hlavou, zda toto množství bude stačit.

Cralmoor do zápasiště naskočil hned po prvním cinknutí. Ryk davu dosahoval stále větší intenzity s vidinou smrti, vzácné, ale drahocenné odměny pro všechny ty, kdo se v hojném počtu scházeli na tyto nepovolené zápasy. Clay se kryl, první ranou se nechal zasáhnout, využil jen zlomek Černé, aby ztlumil její prudkost a pěst zastavil přesně v okamžiku, kdy se dotkla jeho těla. Přesvědčivě zařval bolestí, protočil se a Cralmoorova druhá rána mu prosivšitěla kolem ucha. Ostrovan zavrčel zuřivostí a pustil se do dalšího výpadu, při němž mu Clay umožnil další zásah, ale úder zblokoval natolik, aby se oba udrželi ve vzprímeném postoji. Zaklesli se do sebe, točili se kolbištěm jako šílení tanečníci, přičemž Cralmoor Claye celou dobu proklínal jazykem jakéhosi ostrovního kmene. Opakovaně mu zazazoval tvrdé rány do břicha a v Clayovi s každou takovou ranou slábla Černá. Ještě chvíli a zcela vyprchá.

Clay se vymanil z klinče, zacouval a rovně vedeným pohybem levé pěsti naznačil výpad na Cralmoorovu hlavu, sehnul se před protiúderem a upřel pohled na Ostrovanův pravý nárt. Bylo to jenom takové štouchnutí, které by se dalo lehce splést s podklouznutím, ale stačilo na to, aby soupeře vyvedl z rovnováhy a na sotva postřehnutelný okamžik mu naboural pozornost. Clay v následné ráně uplatnil veškerý zbytek Černé a soustředil se na bod, kde se jeho pěst předtím střetla s Cralmoorovou čelistí; ucítil, jak se při srážce obou kostí roztržila. Ostrovan se protočil a z úst mu odstříkla krev

mezi diváky. Ti v ustrnutí zmlkli, když se s rozostřeným pohledem začal potácet na podlamujících se nohou, ač se mu stále jaksi dařilo držet se ve vzpřímené poloze.

„Do prdele,“ zamručel Clay, načež Cralmoorovi skočil na záda a nohama mu sevřel trup. Pod tímto břemenem se Cralmoor konečně skácel, byt se dál vzpíral, oháněl se lokty a trhal hlavou, jak se jeho zápasnické instinkty snažily dál pokračovat v boji. Chvilí to ještě trvalo, možná celé tři minuty bití a mlácení hlavy o dřevěnou podlahu, ale nakonec Lemul Cralmoor, šampion Křídového ringu a nejobávanější rohovník v Carvenportu, zůstal U Kolonistů bezvládně ležet na pódiu. Diváci bučeli, dokud neochraptěli.

„Tři tisíce šest set osmdesát dva v kovolodní měně,“ řekl Derk, zatímco svazek bankovek smotával do úhledného válečku. „Plus další čtyři stovky ve směnkách a rozličnejch cennostech.“

Clay se zazubil a vzápětí sykl, když mu Joya do okraje šrámu znovu vsunula jehlu. „A jaká je cena za tři lístky do Ferosu?“ zeptal se.

„Patnáct set. A ujišťuju tě, že je to cena, ke který vedly sáhodlouhý jednání.“ Derk se od penězi posetého stolu odtáhl spíš se zamyšleným než radostným výrazem v jemně řezané tváři. „Dokázali jsme to. Po všech těch letech dřiny jsme konečně na cestě.“

„Já tomu uvěřím, až vkročíme do feroskýho přístavu,“ poznamenala Joya, ustříhla nit a z Clayovy tváře otřela zaschlou krev. „Dřív rozhodně ne.“

Když se na posteli posadil, podala mu pohárek. „Zelená?“ přičichl k jeho mírně kyselému obsahu.

„Šest kapek. Všechno, co máme.“

Zavrtěl hlavou a nádobku odložil. „Bude je lepší pošetřit.“

„Musí se ti to zahojit.“

„Nejsem na tom tak hrozně,“ zaúpěl, když se zvedl z postele. Cítil každou z Cralmoorových ran. „Sama jsi to řekla. Ještě tam nejsme. Stačí, abysme se mezi tímhle místem a přístavem ocitli v úzkých, a jak budem za pár kapek Zelený ještě vděční.“

„Mohl bych se vydat ven a trochu přikoupit,“ nadhodil Derk. „Šest překupníků najdeš, co by kamenem dohodil.“

„Ne.“ Clay přešel k oknu. Bylo důkladně zabeďněné, aby nikdo nespátl světlo jejich lampy, ale Derk v bariéře coby rozumné preventivní opatření vyvrtal díрку. Clay shlédł do labyrintu ulic a průchodů, ale neviděl ani neslyšel nic podezřelého. Ve Slepých to vypadalo tak, jak nad ránem mělo: čtvrt byla lapená v kratičkém příměří, předtím než se rozezní přístavní sirény a s plnou vervou započne každodenní válka. Šlapky, zloději, překupníci, falešní hráči a představitelé tuctu dalších starobyklých profesí se probouzeli ze svých včerejších darebností, aby se do nich opět pustili s otázkou, či možná nadějí, zda je dnes nečeká závěrečná bitva.

„Ne,“ zopakoval Derk. „Následující dva dny nebudem vidět. Jestli Keyvinovi jen náznakem připomenem, že existujem, mohlo by mu začít šrotovat v tom jeho bystrém mozku. A to pro nás není dobrý.“

Schovávali se ve věži starého Prorokova kostela na Čepařově ulici. Bylo to jejich nejstřeženější tajemství a jejich nejváženější úkryt, který užívali jen v nejnaléhavějších případech. S chrámem se pojila celá řádka barvitých historek, většinou v souvislosti se Světlookým kazatelem, který v něm prý strašil. Už sto let se tradovalo, že Kazatel ve sklepě zavraždil přibližně dvanáct šlapek. Rozčtvrtil je, aby z jejich těl udělal loutky, z důvodů, které byly stále záhadou a námětem bezpočtu zvrácených teorií. Clay o Kazatelově existenci sice pochyboval, ale někteří starší lidé ze Slepých na pravdivost celé věci stále přísahali. Tak či onak tato zavedená duchařská historka sloužila jako užitečný nástroj k odpuzování nevítaných návštěvníků; ke kostelu by se nepřiblížil ani ten nejzoufalejší opilec zvyklý přespávat v prachu ulice. Schodiště vypadalo napůl zpuchřele, ale Clay s Derkem na něm v průběhu let provedli několik oprav, nic, co by bylo na první pohled zřejmé, přesto nyní bylo vyztužené natolik, že se po něm dalo rychle vyběhnout až na vrchol, pokud člověk věděl, kam přesně má šlápnout. Ve věži měli neustále uschované menší množství kuponů a nejrůznějších zásob, jinak si od ní však drželi odstup, aby si ji s nimi nikdo příliš nespojoval. Pokud šlo o Světlookého kazatele, Clay toho starého blázna nikdy ani koutkem oka nespátl.

„Loď pro nás máš vybranou?“ zeptala se Joya Derka a přitom utlými prsty přejížděla po mincích na stole. Clay si už dříve všiml, jak neposedné má ruce, když je nervózní.

„To teda mám, milá sestřičko,“ odpověděl její bratr. Výhru uložil do nenápadného tlumoku a ten vycpal, aby v něm necinkalo. „*Úsilí* vyplouvá za dva dny.“

„Loď Východního konglomu?“ podivil se Clay, aniž se otočil od okna.

„Připadalo mi, že uděláme nejlíp, když se budeme držet co nejdál od kovolodních plavidel. Ty jsou pro naše potřeby až příliš regulovaný, neřekli byste?“

„Takže žádnéj krvespal?“ zeptala se ještě Joya s mírným zklamáním. Clay věděl, že brázdit oceán na lodi poháněné Červenou toužila už od dětství, podobně jako se chtěli dostat co nejdál z této zatracené díry.

„To zas ne,“ řekl Derk. „Budem si muset zvyknout na odér uhelného kouře. Ale i tak je ta loď dost svižná. Plavba do Ferosu za příznivého počasí zabere šest týdnů, jak aspoň tvrdí lodmistr. Výtečný a pragmatickej chlapík, co nás za přiměřený všimný ubytuje v odlehlé kóji.“

„Chceš říct, že se celou cestu budeme muset zdržovat v podpalubí? Myslela jsem, že aspoň zahlídnu pár ostrovů.“

„Ve Ferosu toho uvidíš habaděj,“ ujistil ji Clay. Už se chystal od špehýrky odvrátit, když ho na ulici dole něco zaujalo — stín vržený oběma měsíci. Pohyboval se opatrně, podobně jako to dělala většina těch, kdo se po setmění vydávali do Slepých, ale na to, aby dokázal postupovat opravdu pokradmu, byl dotyčný až příliš tělnatý. Clay z ulice nespouštěl oči a nataženou rukou s roztaženými prsty pokynul Derkovi. Ozvalo se vrzání židlí a přesouvání cihel a teprve poté za ním Derk přišel k oknu a podal mu jeden ze dvou starých, ale stále funkčních revolverů ze skryše ve stěně.

„Kolik?“ zašeptal.

„Jenom tenhle jeden a myslím, že to vypasený tělo poznávám.“ Sledoval stín, jak se vyloupl zpoza nároží Čepařovy a Krajkové ulice, a měsíční svit pak zřetelně vykreslil bledou kulatou tvář. „Speeler, a je sám.“

„Co ho mohlo přimět, aby se v takovouhle hodinu a bez ochrany odvážil do ulic?“ přemítal Derk potichu. „Docela divný, nezdá se vám?“

Clay dál upíral zrak na Speelerovu povadlou tvář, a když se otočila směrem k věži, všiml si v ní určitého zoufalého napětí. „Řekl jste mu někdo o tomhle místě?“ zeptal se.

„Já o něm do včerejška neřekl ani Joye,“ odpověděl Derk, zatímco jeho sestra zašeptala, že ona to nebyla. „Ale Speeler má pod čepicí. Troufám si říct, že má na to, aby tuhle naši malou skryš objevil sám.“

Clay sledoval, jak Speeler ještě chvilku váhá a potom se odhodlaným kolébavým krokem vydává ke kostelu. „Přijde mi, že je každopádně odhodlanej přijít na návštěvu.“ Vydal se ke schodišti, potom zastavil, aby se zadíval na pohárek Zelené vedle postele. Se zrychlujícím se tepem se v něm rozhořela bolest ze spousty utržených ran. *Nemá cenu vytažovat střelnou zbraň, když ji ani pevně neudržíš*, pomyslel si a směsici vody a Zelené do sebe hodil na jeden hlt. Reakce byla okamžitá: ohnivé teplo v břiše, které se rozšířilo do okrajových částí těla a přitom zahnilo veškerou bolest. Pro Krvožehnané i Ne-krvožehnané byla Zelená skvělou vzpruhou a lékem, avšak pouze Krvožehnaní si užívali vylepšujících účinků, které měla na tělo. Když došel nad schodiště, zaostřil se mu zrak, lépe slyšel a tělo ho skoro až brnělo novým přívalem síly.

„Neukazujte se,“ řekl Derkovi. „Nejlepší bude, když uvidí jen jednoho z nás.“

Vkročil na horní podestu a těsně u stěny opatrně pohlédl dolů. Speeler se rýsoval v zubatém čtverci sestupujícího schodiště a vzhlížel do něj se stále stejným výrazem zoufalé prosby ve tváři. Pozdrav, který pronesl, dolehl až do věže. V jeho chraplavých slovech byla slyšet naléhavost i zdráhavost. „Clayi, potřebuju si promluvit.“

Clay neodpovídal, s revolverem v ruce sešel doprostřed schodiště, kde poté jako by mizelo. Ve skutečnosti s Derkem do stěny zapasovali tajný schod, který se dal v případě nutnosti vysunout. Opřel se rukama o červotočem prolezlé zábradlí a s volně svěšenou zbraní shlédl na Speelera. Nevšiml si, že by představoval zjevnou hrozbu; měl prázdné ruce, ačkoli Clay věděl, že v jedné z četných kapes svého těžkého svrchníku ze zelené kůže nosí malou, ale vražednou dvourannou pistoli. Clay by nejraději ticho co nejvíc protahoval, přinutil Speelera v rozpacích prozradit, co má na srdci, ale účinek

Zelené byl pouze dočasný. Nezbyvalo mu než to rychle zjistit pro případ, že by musel jednat.

„Nevzpomínám si, že bych rozdával pozvánky, Speelere.“

„A já se omlouvám, že vyrušuju.“ Se zábleskem zažloutlých zubů se objevil nervózní úsměv. Clay i v přítomí viděl, jak se Speelerovi na čele leskne pot.

„Tak ven s tím,“ zavolal Clay s netrpělivým trhnutím revolveru. Speelera znal od dětství; byl to starší kluk, který žil mimo jejich smečku, ale bylo na něj spolehnutí, že dokáže střelit dražší lup a občas dodá pár kapek produktu. Právě Speeler mu prodal náprstek Černé a na nic se ho, jak bylo zvykem, neptal, třebaže Clay by vsadil boty, že si účel nákupu domyslel. A teď stál zde, kde neměl co pohledávat, vyděšený tak, jak ho Clay vyděšeného snad ještě neviděl.

„Vlastně jsem si přišel pro peníze, Clayi,“ řekl Speeler. „Něco mi dlužíš. Potřebuju, abys ten dluh uhradil ještě dnes v noci.“

To, že Speelerovi něco dlužil, byla pravda. Před asi dvěma lety došlo k jisté ošklivé potyčce s několika přístavními dělníky. Byli to samí Dalciané, námořníci, které vyhodili z lodí kvůli porušení různých ustanovení podnikového zákona a pro něž se krádeže staly jedinou možností, jak si vydělávat na živobytí. V zoufalství spojeném s tradicí, která oceňovala mužskou agresivitu víc než cokoli jiného, byly střety se zavedenějšími posádkami prakticky nevyhnutelné. Na Claye a Derka si tehdy počíhali právě ve chvíli, kdy se Speelerem uzavírali kšeft v pokrouceném lese komínů a dlaždic, v místě, kde Slepí sousedili s Řemeslnickou ulicí. Tloušťka doprovázeli pouze dva osobní strážci a Dalcianů bylo deset, navíc se přes střechy hnali se sebejistotou a rychlostí mužů uvyklých výškám. Mohlo to dopadnout všelijak, ale i přes svou tělesnou zdatnost a dovednosti při manipulaci se sekáčkem Dalciané nevykazovali odolnost vůči kulkám. Clay s Derkem zastřelili dva a Speelerovi osobní strážci další tři. Utekli všichni kromě jednoho, toho největšího, a tudíž nejspíš jejich velitele, který se hnál do útoku plnou rychlostí i navzdory ráně v břiše, ze které se mu řinula krev. Když se Dalcian přiblížil na vzdálenost deseti stop, Clay do něj vypálil svou poslední kulku, ale ani ta útočnicka prakticky nezpomalila a se sekáčkem v ruce, připraveným roztínat

lebky, se vymrštil vysoko do vzduchu, načež padl mrtev k zemi, až když mu Speeler dvakrát čistě prostřelil hlavu.

„Dnes v noci se mi to nehodí,“ řekl Clay, kterému potřeba takových drahot nebyla vůbec po chuti. Ve společnosti, v níž se pohyboval, byl neuhrazený dluh značným břemenem, a to i pro muže, který se měl za dva dny plavit přes oceán.

„Když se to dnes v noci nevyřídí, budu vyřízený já,“ odpověděl Speeler. „Blíží se zásilka Zelené a Červené. Korvantinského původu, a tudíž je potřeba uvážlivosti a ochrany. Dal jsem příslib prodejcům, jenže mám den zpoždění se sháněním potřebných prostředků a tohle nejsou lidi, co by měli kdovíjaké pochopení.“

Korvantinského původu, uvažoval Clay. *To znamená piráti. Není divu, že je tak nervózní.* „Kde máš svoje kluky?“ zeptal se.

„Budou tam, ale vzhledem k ošemetnosti celé situace mě napadlo, že bych mohl potřebovat ještě nějakou menší pojistku.“ Sáhl pod kabát, i nadále velice pomalu, a vytáhl skleněný flakon. „Zelená.“ Spodním nadhozem ho zkušeně poslal Clayovi, který ho zachytil na úrovni svého hrudníku. Odstranil uzávěr, aby přičichl k obsahu, a pronikavou vůní se mu roztáhlo chřípí. Lepší materiál už dlouho nenasál.

„Je silná,“ varoval ho Speeler. „Málo zředěná. Možná bys měl chvíli vydržet, počkat, dokud ji nebudeš potřebovat. Napadlo mě, jestli bys na to všechno nedohlížel. Když se něco semele, lokneš si a dostaneš mě ven.“

„O jakým množství je řeč?“

„Deset soudků Zelené, tři Červené.“

„A můj podíl?“

„Pět procent. Samozřejmě až se všechno prodá.“

„Deset. A vyberu si to v produktu, stejnej díl Zelený a Červený.“

„Dlužíš mi to, Clayi,“ zavrčel Speeler, neboť strach v něm na okamžik přehlušila nelíbená zlost.

„Kdybych nedlužil, už bych tě odmítl. Řekl sis svoje a já si říkám taky svoje. Ber, nebo se můžeš pakovat.“

Podržel flakon v natažené ruce, chystal se ho upustit, díval se, jak Speeler zápasí s dilematem, jak nervozitou neví co s rukama a jak se mu holá hlava blyští víc než jindy. *Ať jsou ti piráti kdovítko, nabrali*

mu takový strach, že se zřekne části zisku. Tato myšlenka ho přivedla k otázce, jestli by neměl svůj podíl navýšit na patnáct procent, když si Speeler odfrkl a přikývl.

„Bewlerovo molo,“ řekl. „Za dvě hodiny.“

„Budou tam.“

Clay se otočil, aby se vydal zpátky do schodů, a ještě zůstal stát, když Speeler něco potichu, ale upřímně dodal. „Nepřišel bych, kdyby mi nešlo o život. Chápeš to, že ano?“

„Jistě,“ ubezpečil ho Clay se slabým úsměvem, načež si flakon strčil do kapsy a otočil se zpátky ke schodům.

Bewlerovo molo se nacházelo na nejzápadnějším konci přístavu, v omšelém úseku nábreží, jemuž se bylo radno vyhýbat, byť určitou patinu váženosti mu propůjčovaly občasné kotvící lodi Alebondských komodit. Zdaleka největší podíl mezi loďmi, jež sem zajížděly, měla plavidla Nezávislých, povětšinou samostatně operující Modrolovci nebo trampové uhlospaly, a čas od času sem zavítala i elegantní, ale jinak nenápadná nákladní loď korvantinského typu. Clay ji už viděl; pokaždé plula pod vlajkou jiné společnosti a na trupu se jí skvělo jiné označení. Ale jako většině lidí z oboru bylo i Clayovi známo její pravé jméno: *Královna větru*. Tradovalo se, že bývala pýchou Obchodní služby Korvantinské říše, než padla za obětí pirátům v mořích u Varestie, v oblasti, které se už bezmála sto let — od doby, kdy Korvantinská říše nad poloostrovem ztratila moc — říkalo Červené přílivy. Varestijská vláda, nebo to, co se jako vláda tvářilo, měla pramalou chuť úzkostlivě dodržovat podnikový zákon, což znamenalo, že většina pirátských lodí si mohla přijíždět a odjíždět podle libosti a jejich posádky se na poloostrově často verbovaly z řad olivově snědých lidí nechvalně zamlklé, ale prchlivé povahy.

Clay seděl na střeše hospody U Námořníka, vysokého, byť špatně udržovaného podniku. Střecha skýtala ničím nerušený výhled na přístaviště, zvláště na oněch dvacet čtverečních yardů dlážděného mola, kde se transakce tohoto ražení měly s největší pravděpodobností uskutečňovat. Piráti už byli na místě, šestice mužů a tři ženy v mořeplaveckém úboru tvořeném tmavými bavlněnými svršky a mohutnými botami. Stáli v řadě před oplachtovaným vozem a Clay

je šacoval na ostrílené profesionály jak podle způsobu rozestavení, tak podle faktu, že muži na obou koncích viditelně třímali opakovačky. Ostatní mlčky stáli ve střehu, po zuby ozbrojení pistolemi a noži různých velikostí. Ženu v jejich středu považoval za kapitánku, nebo přinejmenším vysoce postavenou důstojnici, již byla jistě věnována plná důvěra při provedení chystané transakce. Nebyla příliš vysoká, po fyzické stránce nepůsobila nikterak ohromujícím dojmem, ale obestírala ji klidná autoritativnost, pramenící z velitelské funkce, a sebejistotu jí bezpochyby dodávala i sada vrhacích nožů u pasu a brokovnice, kterou měla připásanou k zádům.

Clay přišel sám i navzdory Derkovým námitkám. „Nejsme snad partneři?“ zeptal se ho Derk s jen napůl předstíranou dotčeností.

„Speeler je na můj vkus až příliš vyděšený,“ odpověděl Clay, zatímco si k rameni připásával pouzdro na pistoli a pevně utahoval popruhy. „Možná budu muset prásknout do bot a v tom případě se mnou neudržíš krok. A navíc,“ kývl směrem k tlumoku s jejich kořistí, „načež upřel významný pohled na Joyu, „někdo musí hlídat naše cennosti.“

„Jestli má tak nahnáno, neměl bys nikam chodit,“ řekla Joya. „Dobrá mi to smrdí, Clayi.“

„Tak už to prostě ve Slepějích bývá. Tam smrdí všechno. Voňavější to bude ve Ferosu, zvláště když budeme mít na prodej zásobu kvalitního produktu.“

Na místo se vydal oklikou, mimo hlavní trasy protektorátní hlídky a co nejdál od band háklivých na narušení jejich území. Jakmile se ocitl na střeše hospody, spustil se na břicho a doplazil se na vyhlídku, přičemž si dával pozor na zrádné stíny z obou měsíců. Letité zkušenosti mu vštípily výrazný smysl pro dochvilnost a na místě byl s dostatečným předstihem, aby mohl sledovat příchod pirátů s kořistí.

Za další čtvrt hodinu se objevil Speeler. Dnes večer s sebou měl čtyři osobní strážce: své obvyklé společníky Jeshe a Minguse a dva chlapíky podobně výrazných proporcí. Clay pozoroval, jak se blíží k pirátům, jak strážci celou dobu očima těkají po potemnělém molu. Zastavili asi dvanáct stop od ženy, která v reakci na Speelerův nezřetelný pozdrav náležitě pokývala hlavou. Stála mlčky, ruce zkřížené na hrudi, zatímco Speeler mluvil a přitom smířlivě pohyboval buc-

latými prsty. Hovořil několik minut, než zmlkl a v napjatém očekávání sevřel ruce.

Žena na něj dlouze civěla, pak pokrčila rameny a otočila se, aby vydala nějaký strohý rozkaz svým podřízeným. Dva statní piráti potlačili vůz dopředu a odhrnuli plachtu, pod níž se objevily sudy. Žena Speelerovi posunkem naznačila, aby si je zkontroloval. Tlouštík její výzvě rychle vyhověl, ze dvou sudů odstranil zátku, letmo přičichl k obsahu, prohlásil, že nic nenamítá, a pokynul Mingusovi, aby za ním přišel. Jeho osobní strážce si z kabátu pomalu vytáhl naditou peněženku a podal ji pirátce. Bezpochyby se v ní ukrývala příhodně namíchaná směsice podnikové měny a směnek.

Clay si ho všiml, když pirátka přepočítávala bankovky. Už z něj vyprchal účinek několika kapek Zelené, ale v jejich dozvucích stále nepřirozeně ostře viděl, dost ostře na to, aby zpozoroval nenápadné mihnutí, když si jeden ze Speelerových nových strážců sáhl pod kabát a vytáhl revolver. Byl to dessinger ráže .35 s krátkou hlavní a černým smaltovaným krytem, zbraň, kterou fasovali všichni tajní agenti Kovolodního protektorátu, což znamenalo, že ve vývoji událostí oné noci nastal zásadní obrat k horšímu.

Všechno se odehrávalo příliš rychle na to, aby zasáhl, nebo třeba jen varovně zakřičel. Agent protektorátu namířil revolver do Speelerova týlu, stiskl spoušť a většinu jeho tváře odstřelil na pirátku. Druhý strážce už také páčil; do Minguse i do Jeshe vyslal po kulce dříve, než vůbec stačili sáhnout po zbrani. Clay se odplazil od okraje střechy, zašátral po flakonku se Zelenou a současně očekával, že se každým okamžikem strhne přestřelka, při níž se piráti pokusí zmocnit svého zboží a probít se s ním na *Královnu větru*. Po výbuchu násilností však následovalo natolik nepředpokládané ticho, že Clay v ohromení ustrnul.

Zvedl se a odhodlal se k rychlému pohledu do přístaviště. Uviděl pirátku, jak si s nelíbenou zlostí otírá z tváře Speelerovu krev, zároveň však na ní nebyl patrný ani náznak touhy po okamžité odplatě. Její kolegové z lodi stáli ve stejné formaci jako doposud, nikdo netasil nůž ani nemířil pistolí. *Léčka*, uvědomil si Clay, když si všiml, jak si pirátka vyměnila úsečný pozdrav s mužem, který zastřelil Speelera. *Nakráčel do pastí s dvěma protektorátními agenty v zádech*. Opět upřel

pohled na vůz naložený produktem. *A nastražená byla náramně. Těžko jí mohl odolat... ani já bych neodolal.*

Když se chvatně šinul nazpět, začalo v něm sílit určité podezření — pochopení ošemetnosti situace, v níž se ocitl —, jež přecházelo do jistoty. *Vybledal mě a vyinkasoval odměnu za to, že mě sem dostane. To nemůže být náhoda.* V myšlenkách se okamžitě přenesl k Joye a Derkovi, kteří čekali v kostele a netušili, jaké jim už brzo může hrozit nebezpečí. Otočil se, zvedl se do sedu a zaklonil hlavu, aby jedním hltém pozřel celou Zelenou s nadějí, že se k nim dostane včas.

„To by nebylo moudré, mladý muži.“

Stála na komínu hospody, asi padesátiletá žena s vlasy prokvetlými šedinami a pevně staženými do drdolu, útlé tělo od hlavy k patě zahalené v černé. Pohlížela na něj s přísným, ba kritickým výrazem, s nímž se však mísila i špetka soucitu. *Dostala se až sem nahoru, a já vůbec nic nezaslechl,* pomyslel si Clay s flakonkem stále u rtů. *Kovolodní Krvožebnaná. Tě v žilách bude kolovat víc než Zelená.*

Věděl, že je to beznadějně, nemohl doufat, že se jí vyrovná, i kdyby měl k dispozici všechny produkt z vozu dole. Ale Joya a Derk na něj čekali, věřili, že se vrátí, tak jak v to věřili posledních deset let. Dosud je nikdy nezklamal.

„Ne!“ křikla na něj žena, když do sebe obrátil obsah lahvičky. Účinek, který se dostavil, byl okamžitý i neočekávaný zároveň, dobře známé pálení jazyka bylo přebito něčím mnohem palčivějším, něčím, co chutnalo příšerně, ale co mu břicho zaplavilo rychlostí toho nejlepšího produktu a co mu v náhlém přívalu nevolnosti odčerpalo síly. *Znečištěnina*, uvědomil si, když žena s rozpaženýma rukama skočila z komínu. *Znečištěná krev...*

Ucítil, jak se mu prsty otřela o ruku, ale při pádu ze střechy, při němž mu nevolnost začala v břicho běsnit jako oheň, ho nezachytila. Následoval jen nekonečný pád do tmy.

KAPITOLA III

HILEMORE

„Podporučík Corrick Hilemore se hlásí do služby a přináší depeše, pane!“

Kapitán Trumane si svého nového důstojníka několik vteřin prohlížel netečnými šedými očima, aniž věnoval pozornost listinám, které mu podával k prostudování. Pohled nakonec upřel na levou výložku Hilemorovy uniformy, jež se nedávno rozšířila o jednu hvězdu ve zlatém prýmku. „Co ty nezastříhnuté nitě, podporučíku?“ zeptal se s dravým uspokojením, hlasem, v němž jasně zazníval kultivovaný tón řídící třídy severního Mandinoru. „Považujete za vhodné předstoupit přede mě v tak neupraveném stavu?“

„Omlouvám se, pane. Zprávu o mém povýšení jsem obdržel teprve dnes ráno, spolu s těmito listinami. Očividně jsem si na úpravě svého stejnokroje nedal záležet tak, jak by se slušelo.“

„To tedy nedal. Tentokrát vám důtku ještě neudělím, ale z námořnické mzdy vám nechám strhnout částku ve výši pěti kuponů.“ Kapitán Trumane sotva postřehnutelně naklonil hlavu a v Hilemorevě tváři nepokrytě zapátral po sebemenším náznaku zlosti nebo nespokojenosti.

„Jak si přejete, pane,“ odpověděl Hilemore co nejneutrálnějším tónem. V průběhu let potkal několik důstojníků Trumanova stříhu a pochopil, jak pošetilé je reagovat na jejich malicherné výtky. V duchu si však dovolil povzdech překvapeného podráždění, že se s takovým typem člověka setkává coby s velitelem kovolodního válečného plavidla; pedantští autoritáři v rámci Mořského protektorátu vystoupali na vyšší posty jen vzácně; strasti života na moři a bitevní nároky obvykle vyřadily lidi slabého charakteru z funkce.

Trumane zamrkal a konečně se v křesle předklonil, aby od Hilemora převzal nabízené listiny. Nedal mu pohov, takže Hilemore musel během zkoumání přinesených listin dál setrvávat ve strnulém pozoru. Větší z obou obálek byla opatřena dvěma pečeti, jednou z červeného a jednou z černého vosku, což znamenalo, že obsah je přísně tajný a mělo by se mu dostat neodkladné pozornosti. V menší obálce byly Hilemorovy personálie a potvrzení o jeho jmenování podporučíkem na plavidle Kovolodního protektorátu *Příhodná příležitost*. Hilemora proto překvapilo, když kapitán Trumane nejprve otevřel právě tu.

„Hilemore,“ zamumlal kapitán po prostudování třístránkového dopisu. „Nejste náhodou nějak spřízněný s Hilemorovými z Astražského údolí?“

„To panství patří mému bratranci, pane.“

„Hmm, vaše rodina chová koně, že? Nebo nějakým způsobem obchoduje s dobytkem. Už si nevzpomínám přesně.“ Aniž počkal na odpověď, pokračoval: „V těchto výnosech se píše, že je vám osmadvacet. Je tomu tak?“

„Ano, pane.“

„Na takovou hodnotu jste mladý. Byť nepochybně vypadáte starší. Ze života na moři si jen zřídka kdy odnesete mladě vyhlížející pleť.“ Chvilí opět četl, načež se potichu zasmál. „Podívejme, povýšení za statečnost před nepřítelem během nedávné Dalcijské krize. Skryté nadání se nejvíc projeví při kvalitním masakru. Povězte mi, kolik těch šikmookých hajzlů jste dostal?“

Hilemorova paměť se znenadání zastřela zmatkem a běsněním oné závěrečné bitvy s monarchistickým loďstvem, jehož dělové čluny jeden po druhém vybuchovaly za jásotu protektorátních námořníků. Moře bylo toho dne klidné, ale zmítajícími se Dalciany bez lodí se zpěnilo a zrudlo. *Střelci k zábradlí*, zněl kapitánův rozkaz. *Panák grogu navíc tomu, kdo jich jako první sejme tucet.*

„Nepočítal jsem je, pane,“ řekl Hilemore Trumanovi.

„Škoda. Mrzí mě, že mi zrovna toto uniklo. Přestavba *Příhodné* mě zaměstnávala nehorázně dlouhou dobu.“ Trumane při čtení zbytku Hilemorových listin nikam nespíchal. „Takže jste byl jmenován podporučíkem, co? Váš předchůdce po sobě nezanechal příklad,

kterým byste se mohl řídit. Sloužil třicet let, a nikdy neměl vlastní velení. Byl bych toho lumpa propustil, kdyby mu nechybělo tak málo do penze. Předpokládám, že s povinnostmi podporučíka jste obeznámen.“

„Ano, pane.“

„Jaké to jsou?“

„Vedení záznamů o výplatách, dohled nad vlajkami, řízení lodních střelců a naložujících se osob.“

„Na jednu specifickou povinnost jste zapomněl, pane Hilemore. Je vidět, že na palubě krvespalu jste ještě nesloužil.“

Hilemorovi se podařilo nezčervenat rozpaky. „Samozřejmě, pane. Zmýlil jsem se. Odpovídám rovněž za bezpečnost a kázeň jeho Krvožehnaného.“

„Ano.“ V Trumanově hlase zazněl mírně pobavený podtón, když Hilemorovy listiny odhodil a sáhl po druhé obálce. „Je to úkol, který vám na této lodi nelze závidět. Obávám se, že náš Krvožehnaný má až příliš společného s vaším předchůdcem, a měl bych dodat, že jde o zvyky, které si osvojil před mým jmenováním. Bude potřeba mu přistříhnout křídla.“

„Postarám se o to, pane.“

„Výborně.“ Kapitán sáhl po obálce s černou pečeti a roztrhl ji. Když si četl její obsah, Hilemore si všiml, jak mu očekávání vykouzliklo na rtu letmý úsměv.

„Hlaste se u poručíka Lemhilla, našeho prvního důstojníka,“ pro- nesl, jakmile vzhledl od příkazů. „Najdete ho na můstku. Loď je připravena okamžitě vyplout z přístavu.“

Ukázalo se, že poručík Lemhill má k typickému ostrílenému důstojníkovi mnohem blíže než jeho kapitán. Byl to podsaditý chlapík z jižního Mandinoru s ošlehanou tváří a snědou kůží, jíž se mu na tváři táhla bledá srpkovitá jizva. Byl také o deset let starší než Trumane a hovořil s výrazně méně kultivovaným přízvukem.

„Další severan,“ prohlásil, když si letmo prohlédl Hilemorovy listiny. „Od chvíle, co se řady námořních důstojníků začaly plnit takovýmahle bledýma šmejdama jako vy, jde to s nima do sraček.“ Lemhill si bystrýma očima dlouho a důkladně prohlížel Hilemorovu

tvář a pak, když mu něco došlo, je přimhouřil. „Kdysi jsem měl jednoho kapitána. Jmenoval se Racksmith. Byl to věhlasnej důstojník. Vsadím se, že jste o něm už slyšel.“

Hilemore mu věnoval upjatý, zdrženlivý úsměv. V jistých chvílích pro něj značná podobnost se slavným dědem představovala hotové martyrium. „Celý život, pane.“

Lemhill zamručel, Hilemorovy listiny složil a vsunul si je do kapsy na blůze. „Musím říct, že dědovi puklo srdce, když si vaše matka vzala nějakýho ředitelskýho hejska.“

Byla to promyšlená urážka. Lemhill, stejně jako Trumane, očividně znal způsoby, jak zkoušet nováčkovskou trpělivost. „Můj otec,“ odpověděl Hilemore, „byl podvodník, cizoložník, nenapravitelný hazardní hráč a opilec. Musím se však ohradit proti tvrzení, že byl hejsk.“

V Lemhillových očích se objevil záblesk pobavení, načež se obrátil a přes rameno štěkl: „Pane Talmante!“

Vedle kormidla se na patě otočil hubený mladík v nepadnoucí uniformě praporčíka a rázně se vypjal do pozoru. „Ano, pane!“

„Zapište jméno pana Hilemora do lodních výkazů. Jmenování druhým důstojníkem bylo stvrzeno a schváleno. Uveďte datum a čas pro můj podpis.“

„Smím-li, pane poručíku,“ řekl Hilemore. „Vzkaz od kapitána Trumana: loď se má připravit k odplutí.“

Lemhillovou tváří probleskl výraz sotva postižitelného podráždění. „V jakém směru?“

„To zatím nebylo určeno, pane. Dostavil jsem se s depešemi od námořního výboru. S černou pečeti.“

První důstojník se s přidušeným a hrčivým povzdechnutím otočil. „Pane Talmante, až budete s těmi výkazy hotov, zaveďte pana Hilemora do jeho ubikace. Nejlepší by bylo, kdybyste ho cestou seznámil s pane Tottlebornem.“

„Rozkaz, pane.“

„Nezabýdľujte se moc dlouho, pane podporučíku,“ dodal Lemhill k Hilemorovi, zatímco si z opasku odepínal řetízek se dvěma klíči. „Pošlu vás na první hlídku.“

Od půlnoci do sedmi hodin. Tato hlídka tradičně připadala praporčíkům, ale Hilemore se už plavil na tolika lodích, že něco takového

očekával, přinejmenším během prvních týdnů. „Děkuji, pane,“ řekl, když klíče převzal. Jeden byl malý, obvykle se používal k otvírání skříňek nebo zásuvek, druhý byl mnohem větší a po stranách se na něm táhla složitá řada zubů.

„Bylo mi potěšením, pane Hilemore.“ Lemhill se otočil a sáhl po šňůře nad kormidlem. Pětkrát za ni zatahl a při každém škubnutí zazněla parní siréna. *Pět znamení*, pomyslel si Hilemore. *Bezprostřední signál před válečnou plavbou.*

Příhodná příležitost v kategorii rychlých křižníků oficiálně náležela do třídy Vlkouši, řady, která byla teprve nedávno ukončena a nahrazena výrazně lépe vyzbrojenou třídou Orli. Měla typicky elegantní tvar s nízkým profilem a bočními kolesy pod oblými pancéřovanými kryty. Když se však Hilemore za praporčíkem ubíral z můstku k ubikacím pro posádku, zkušeným okem si všiml jistých odlišujících odchylek. Komíny *Příhodné* se vypínaly v mírně ostřejším úhlu, než tomu bylo na lodích jejích sester, a v místě, kde se měla nacházet přední podpůrná baterie, si všiml prázdného prostoru. Odstraněny byly i pancéřové pláty, kterými bylo obvykle pobito zábradlí před a za kolesy.

„Ta nedávná přestavba byla důkladná?“ zeptal se praporčíka Talmanta.

„Ano, pane,“ odpověděl mladík a přes rameno Hilemoreovi věnoval upřímný úsměv. „Osm týdnů v suchém doku. Přidaly se nové motory a loď se zbavila velké váhy. Všechno se to dělalo pod dohledem kapitána Trumana. Zdá se, že by to teď mohl být nejrychlejší křižník v naší flotile, pokud dobře dopadnou provozní zkoušky.“

„Je to vaše první loď, pane Talmante?“

„Ano, pane. Měl jsem s tímhle jmenováním štěstí. Mám-li říct pravdu, očekával jsem, že skončím ve člunu pobřežního strážního sboru.“

Hilemore se v myšlenkách okamžitě vrátil k obálce s černou pečeti a pěti Lemhillovým zatroubením. Neubránil se otázce, jestli se pan Talmant bude považovat za šťastlivce i ve chvíli, kdy vyjde najevo účel jejich mise.

Praporčík ho dveřmi provedl do ubikací na střední palubě, kde byli ubytováni důstojníci třetího stupně v lodní hierarchii. „Vaše

kajuta je na levoboku," řekl mu Talmant. „Tahle ovšem patří panu Tottlebornovi.“ Zastavil u dveří v polovině chodbičky a zvedl ruku, aby zaklepal. Hilemore si přitom všiml jistého zaváhání.

„Děje se něco, praporčíku?“ zeptal se ošívajícího se mladíka.

„Ne, pane.“ Talmant vypjal hrud' a třikrát rychle zaklepal. Čekali několik vteřin. Z kajuty k nim nedoléhaly žádné zvuky. Talmant potlačil rozpačité zakašlání a zkusil to ještě jednou. Tentokrát už byla reakce okamžitá; ozvala se nesrozumitelná a mírně přidušená slova:

„Táhni do prdele, kurva! Jsem nemocnej!“

„Je zamčeno?“ zeptal se Hilemore Talmanta, který vzal za kliku a přikývl. „Ustupte.“

„Pane, on je...“

„Já vím, co je zač. Ustupte.“

Zámek byl bytelný, ale povolil po druhém kopnutí. Hilemore vkročil do kajuty k neoholenému sinalému muži, choulícímu se na lůžku mezi pokrývkami. „Podporučík Corrick Hilemore,“ představil se, popadl muže za hedvábné pyžamo a vytáhl ho z postele. Když ho přitlačil k pelesti, muž zakňučel a Hilemore odvrátil hlavu před závanem ginem prosyceného dechu a odporně nasládlého puchu nemytého těla.

„Ode dneška jsem na téhle lodi druhým důstojníkem,“ informoval Hilemore muže v pyžamu, „a jsem vaším nadřízeným. Od této chvíle tudíž platí, že pokud vám na dveře zaklepe někdo z důstojnictva této lodi, hbitě je otevřete. Je mi úplně jedno, jaké výsadě se těšíte na základě nějaké domnělé blahosklonnosti mého předchůdce. Jste pouhý smluvní zaměstnanec Kovolodního mořského protektorátu. Mohu mít za to, že tomu rozumíte?“

„Nemůžete mě udeřit,“ zaúpěl Tottleborn, jenž se nepřestával odtahovat. „Mám nepravidelný srdeční rytmus a mohl bych umřít.“ Do pohledu se mu vkradla jiskřička vzdorovitosti. „A kdo pak bude tuhle loď pohánět?“

Hilemore nad jeho slovy chvíli přemítal, načež Tottleborna dloubal do hrudi klouby ohnutých prstů. „Jsou lidé,“ řekl, když muž pustil a ten sklouzl po pelesti a vleže si celý brunátný a zadýchaný sevřel bok, „kteří si myslí, že Krvožehnaní zaujímají v rámci veškerého

lidstva jakési mystické, vznešené postavení. Slyšel jsem, že v méně civilizovaných koutech zeměkoule žijí lidé, kteří osoby jako vy uctívají se stejným zápallem, s nímž příslušníci Prorokovy církve vnímají Písmo svaté. Vzhledem k vaší výjimečnosti to není úplně nesmyslná filozofie. Proč nenacházet jakousi božskou přízeň ve skutečnosti, že pouze jeden z tisícovky z nás je vyvolen užívat si daru obsaženého v krvi draggů?“

Přidřep si, naklonil se k Tottlebornovi a velice jasně k němu pronесl: „Věřím, že jsem vám dal jasně najevo, pane Tottleborne, že s těmito postoji nesympatizuji. Od této chvíle, v souladu s ustanoveními protektorátních předpisů, budou klíčky od skřínky s produktem a od zásob lihovin výhradně v mém držení. Budete plnit veškeré klauzule své smlouvy. Mohu mít za to, že tomu rozumíte?“

Vstal a na Krvožehnaného upíral zrak, dokud ten krátce nepřikývl. „Výborně.“ Hilemore se ještě znechuceně rozhlédl po kajutě, spočinul pohledem na asi dvacítku prázdných láhví mezi rozházenými papíry a zamáčkнутými nedopalky doutníčků. „Umyjte se a potom tomuto obytnému prostoru vraťte nějaké zdání slušnosti. Poté se u mě budete hlásit ve strojovně. Do hodiny vyplouváme.“

Vrchního strojníka Bozwara jakožto Severomandinorana bylo možné identifikovat pouze na základě jeho jména a přízvuku, neboť kůži mu tak důkladně pokrývala směsice kolomazi a mouru, že uhádnout jeho etnickou příslušnost bylo zhola vyloučené. Netrpělivě mávl rukou, když Hilemore stanul v průlezu a v souladu se zvyklostmi požádal o svolení ke vstupu. Co do hodnosti byli Hilemore a vrchní strojník formálně vzato na stejné úrovni, což od nich vyžadovalo dodržování jistých formalit.

„Jen vstupte a pohybujte se tu podle libosti,“ pozval Bozwara Hilemora. „Věřím, že jste natolik rozumný, že se nebudete ničeho dotýkat.“

„To bych se neopovážil, pane.“ Hilemore klouzal pohledem po Bozwarově království a zjistil, že jakkoli nedbá o svou osobní čistotu, pro jeho stroje to neplatí. Většina z dvanácti osob tvořících četu jeho podřízených příčinlivě leštila každou páku a šroub, dvě házely uhlí do topeniště objemné pomocné pohonné jednotky, trůnící na

dolní palubě. Hilemore sledoval ocelovou tyč táhnoucí se z horní části mechanismu k výše položené spleťté soustavě pák, načež pozornost nevyhnutelně upřel na menší a rozhodně elegantnější zařízení, jež se nacházelo v rámu u osy mezi hnacími hřídelemi dvou postranních lodních koles. Termoplasmatické stroje už viděl, hlavně tedy na nákresech, a vždy žasl nad jejich důmyslnou, a přitom jednoduchou koncepcí. Když se zadíval bedlivěji, zjistil, že tento se poněkud liší, že má o několik trubek a ciferníků víc. Všiml si rovněž blyštivé nové mosazné cedulky, jež byla upevněna k nádrži na vodu.

„To je...?“ začal a otočil se na Bozwara.

„Šestý typ,“ potvrdil strojník s hrdostí v hlase. „První, který byl kdy nainstalován do protektorátního plavidla. Nové kondenzátory a spalovací komora, na jejichž projektování se podílel sám náš kapitán a které sem byly vsazeny pod jeho dohledem. Nárůst celkové účinnosti činí pětadvacet procent, ačkoli osobně nepochybuji, že než se nadějeme, dotáhnou to na třicet.“

Pětadvacet procent. Hilemore v duchu provedl několik rychlých propočtů. „To by znamenalo nejvyšší rychlost...“ Odmlčel se, aby se zasmál, a zavrtěl hlavou.

„Třicet uzlů za příznivého počasí,“ doplnil Bozware a upřel významný pohled na prázdný průlez. „Samozřejmě v závislosti na příčinlivosti našeho dodavatele.“

„To zvládne,“ ujistil ho Hilemore. „A byl bych rád, kdybyste mi od této chvíle hlásil veškeré jeho nedochvilnosti.“

„To rád udělám.“

Z komunikátoru nad Bozwarovou hlavou, který strojovnu spojoval s můstkem, se zničehonic ozval naléhavý trylek. Ručička se sunula do červené oblasti ciferníku: zapnutí pomocného motoru. „Měl bych se do toho pustit,“ řekl Bozware, a aby stvrdil přijetí pokynu, pohnul pákou komunikátoru dopředu a dozadu. Přitom ještě letmo pohlédl kamsi za Hilemorovo rameno. „Jsem rád, že jste za námi mohl přijít, pane Tottleborne.“

Hilemore se otočil a uviděl, jak Krvožehnaný vystupuje z průlezu s očima sice stále zarudlýma, ale notně ostražitějšíma, než byly před chvílí. Před odchodem z kajuty se oholil a vlasy si prohrábl hřebenem. Jak se patřilo k jeho postavení, měl na sobě civilní úbor,

kvalitně ušitou vestu a košili, třebaže Hilemore sraštil čelo nad jeho nedopnutým límcem.

„Bývá tady dost horko,“ zamručel Tottleborn, když kolem Hilemorea prošel k železnému schodišti, po němž stoupal ke svému přidělenému stanovišti, kde jeho pozornost očekával termoplasmatický stroj.

„Přístav opustíme za dobrou půlhodinu,“ podotkl Bozware k Hilemoreovi. „Lze bezpečně předpokládat, že jakmile se octneme na širém moři, kapitán bude chtít plout plnou parou.“

„Hned se vrátím.“ Hilemore se vydal k průlezu. „Bude stačit jeden flakon?“

„Vezměte radši dva. Čeká už dost dlouho, až uvidí, jak jeho pýcha a radost vyrazí na cestu.“

Když Hilemore vyšel na horní palubu, z komínů *Příbodné* už stoupal uhelný kouř. Námořníci odhazovali uvazovací lana a ze zádi se ozýval rachot těžkých řetězů, které vytahovaly kotvu. Kolesa se dala do pohybu, právě když po lávce přišel k můstku, a před se začala pomalu odlepovat od mola. Ještě se zastavil, aby upřel poslední pohled na Feros, který mu byl domovem šest úděsných měsíců. Od okamžiku, kdy obdržel Lewellin dopis, tonul v zasmušilosti, dny u námořního výboru trávil rutinním prováděním správních a inspekčních úkonů. Feros byl místem vyznačujícím se skvostnou architekturou, starobylou kulturou a bezpočtem podniků, kde turisté i námořníci mohou nalézt celou škálu příjemného povyražení. Hilemore se tomu všemu ale vyhýbal, s klášterní oddaností se držel svého každodenního pracovního rozvrhu, doufal, že se v práci ztratí, hledal zapomnění mezi nekonečnými štosy papírů nebo v hodinách trávených cepováním kadetů na cvičišti. Dělal všechno pro to, aby se ani na chvíli neoddal sebezpytu, aby nepropadl opakovanému masochistickému pročitání jejího dopisu. *Můj nejdražší Corricku, píší tato slova se srdcem těžkým tak, že těžší už být nemůže. Prosim, abys ke mně necítil nenávist...*

„Míváte před nástupem na můstek ve zvyku takto lelkovat, pane Hilemore?“

Otočil se a u průlezu uviděl stát kapitána Trumana se zvláště pobaveným uspokojením v očích. *Toble je muž, který se věnuje neustálému*

hledání slabostí druhých, došel k závěru Hilemore. *Možná je to způsob, jakým si udržuje víru ve vlastní nadřazenost.*

„Vrchní strojník Bozware se nechává poroučet, pane,“ řekl a tentokrát se rozhodl, že tak učiní bez omluvy, aby se z toho nestal zvyk. „Pan Tottleborn je na své pozici a pan Bozware navrhuje dva flakony.“

V Trumanově tváři si povšiml letmé nerozhodnosti. Nepochybně zvažoval, zda by trvání na nějakém výrazu kajícího nevypadalo před plně obsazeným můstkem nedůstojně. V daném případě převážila jeho soudnost, ačkoli mu v hlase při odpovědi dál zaznívalo jisté napětí: „Ne, tři flakony, budete-li tak hodný.“

Truman pak pohledem zabloudil k dlouhému tvaru *Konsolidace*, která právě plula před pohybující se přídílí *Příhodné*. Byla na ni nepopíratelně působivá podívaná: tříkolesový těžký křižník s přídatným kolem na zádi, který se vpředu i vzadu ježil bateriemi děl, s palubami plnými námořníků, již plnili své nekonečné povinnosti, vyplývající z péče o tak závažné velké plavidlo. Kromě toho, že *Konsolidace* byla největší válečnou lodí kotvící ve ferosském přístavu, byla rovněž vlajkovou lodí Jihomořské protektorátní flotily a domovem vicekomodora Semnala Norwortha, velitele flotily a nejslovnějšího protektorátního důstojníka moderní doby. Hilemore teď však komodora na můstku *Konsolidace* neviděl; vlastně se zdálo, že odjezd *Příhodné* u ostatních plavidel v přístavu nemá prakticky žádnou odezvu, nepřicházela z nich žádná obvyklá zdvořilá přání všeho nejlepšího ani na nich nepovykovali lodníci.

„Jen co za sebou necháme vlnolam, zapneme hlavní zařízení,“ řekl Trumane s očima stále upřenými na lhostejný trup *Konsolidace*. „Povězte vrchnímu strojníkovi Bozwarovi, aby nic nešetřil, a dohlédněte na toho násosku Tottleborna, aby zase neusnul.“

„Rozkaz, pane.“

„Ve dvaadvacet hodin se u mě v kajutě koná porada. Pokuste se prosím nepřijít pozdě. Silně vám doporučuji, abyste v mezidobí cvičil své střelce.“ Kapitán se otočil, aniž se obtěžoval opětovat Hilemoreovo zasalutování. „Pane Lemhille, buďte tak hodný a věnujte plnou pozornost svým stopkám. Budu vyžadovat ta nejpreciznější měření.“

Těžký klíč opatřený řadou zubů se v zámku snadno otočil, bytelné železné dveře sejfu se otevřely a odhalily jeho obsah. Sejf se nacházel v lodním skladu zbraní a o svolení k jeho návštěvě musel Hilemore formálně požádat lodního zbraňmistra. Skryl překvapení, když zjistil, že dotyčný je Ostrovan impozantní výšky, potetovaný křížovým vzorem, který se mu táhl přes čelo a po celé délce nosu.

„Steelfine, pane!“ vypjal se zbraňmistr do pozoru a bezchybně zasalutoval. Hilemore byl se svými šesti stopami a dvěma palci při většině setkání zvyklý na určitou výškovou převahu, ale pokud chtěl Steelfinovi pohlédnout do očí, nezbyvalo mu v tomto případě než vzhlédnout.

Vytáhl klíč, který si zbraňmistr chvíli pozorně prohlížel, než se obrátil ke skladu. „Budu od vás, pane Steelfine, samozřejmě vyžadovat, abyste nyní přihlížel,“ řekl Hilemore, když Ostrovan mohutnými rukama otáčel klíči ve třech různých zámcích na dveřích zbrojnice.

„Jistě, pane.“

„Až skončím ve strojovně, mám v úmyslu provést inspekci u lodních střelců. Řekněte jim prosím, aby se na přední palubě shromáždili v plné bojové formaci.“

„Čeká nás bitva, pane?“ Ve Steelfinově otázce zazněl nezpochybnitelný tón očekávání, který prozrazoval, že bez ohledu na své současné postavení ještě zcela nezapomněl na svůj kmenový původ.

Hilemore na Ostrovana pohlédl, jak se krčí před sejfem. K osobám na vyšších poddůstojnických pozicích se přistupovalo s určitou shovívavostí, ale i ta měla své meze. „Naše mise zůstává tajná, dokud se kapitán nerozhodne její náplň vyjevit.“

Steelfine se narovnal opět s netečným výrazem v tváři. „Samozřejmě, pane.“

Hilemore spočinul pohledem na produktu v sejfu, kde byl seřazený na čtyřech policích podle typu a uložený v láhvích z vyztužené kůže, a nikoli ze skla, aby se zabránilo jejich rozbití na rozbouřeném moři. Červené bylo dvakrát větší množství, než kolik jí bylo k dispozici při Hilemoreově minulé plavbě krvespalem. Zásoby ostatních typů se mu zdály hubené, nebylo jich ani z poloviny tolik, kolik by očekával. „Kdy se naposledy doplňovaly?“ zeptal se Steelfina.

„Včera, pane. Je jen přirozené, že jste si tohoto deficitu všiml. Zvláště u Zelené. Zásobovací důstojník tvrdí, že zásoby jsou chabé všude a rok od roku se tenčí.“

Zatímco cena je pořád vyšší, pomyslel si Hilemore. „Bylo by dobré, kdyby se tím posádka nijak netrápila,“ řekl. „Morálce na lodi nepomůže, pokud se posádce dostane důvodu zehrat na nedostatek Zelené.“

„Máte pravdu, pane. Pan Lemhill říkal totéž.“

Vrátil se do strojovny, kde se závratnou rychlostí zvedala a klesala soustava pák pohánějících hřídele, z níž se navíc linula rachotivá kakofonie a stále větší horko. Při pohledu na tři flakony Červené v Hilemorových rukou se vrchní strojník Bozware jenom ušklíbl. „Myslel jsem, že by mohl chvíli počkat, než vyzkoušíme, co všechno loď snese.“

„Nějaká potíž, pane?“ dotázal se Hilemore.

Bozware odpověděl úsměvem, byť ten působil poněkud nuceně. „Měli bychom ho připravit.“ Kývl na Krvožehnaného. Tottleborn seděl na skládací židli vedle spalovací komory a byl pohroužený do četby kapesního periodika nemravného obsahu, pokud bylo možné soudit podle obálky. *Unesena monarchisty!* hlásal titul nad kresbou spoře oblečené Severomandinoranky s mléčnou kůží, která v hrůze couvala před bandou šklebících se Dalcianů zvířecího vzezření. Tottleborn při Hilemorovu příchodu vstal a kromě hulvátského zamračení ho nijak nepozdravil.

„Předpokládám, že se vám vrátil rozum,“ pronesl Hilemore a podal mu první flakon.

„Tady žádnéj rozum nepotřebuju,“ odpověděl Tottleborn, když z flakonu odstranil uzávěr a jeho obsah vylil do indukčního otvoru. „Tohle by zvládl i pes, kdyby se psům dostalo Požehnaní.“

„To se bohužel nestalo.“

Tottleborn sraštil čelo při pohledu na zbylé flakony. „Tři?“

„Kapitánův rozkaz. Je s tím nějaká obtíž?“

Tottleborn pokrčil rameny a nádobky uchopil, obsah druhé rychle přidal do krevní nádržky motoru a odzátkoval třetí. „To není nic pro mě. Tři naráz jsem zatím nikdy nespaloval. Vsadím se, že tahle potvora sebou opravdu švihne, jestli bude ta kapitánova hračka fungovat, jak se čeká.“

„Je docela dobře možné, že půjde o nejrychlejší plavidlo na celém světě.“

Tottleborn z třetí nádobky vylil celý obsah s výjimkou několika kapek a ustoupil. „Znamená to, že dostanu bonus?“

„To mě nenapadlo.“

Z komunikátoru se ozval další varovný trylek, na nějž rychle zareagoval vrchní strojník Bozware. „Jsme na otevřeném moři!“ hlásil s pootevřenými dlaněmi sepjatými u úst a hlasem, který bylo jen stěží slyšet přes rachocení pomocného motoru. „Je nejvyšší čas ji nahodit!“

Tottleborn si třetí flakon přiložil ke rtům a vypil zbylé kapky Červené. Chvilí jen tak stál a Hilemore ze zlostného výrazu, který na něj upřel, vyčetl, jak touží po odplatě. Pohled Krvožehnanému směle opětoval a nic neřekl.

„Jestli se nechcete spálit, měl byste ustoupit,“ varoval ho Tottleborn přidruženým hlasem a otočil se k motoru.

Hilemore udělal pořádný krok dozadu a díval se, jak Krvožehnaný soustředí zrak na malý otvor v boku spalovací komory. Vzduch mezi Tottlebornem a motorem se na okamžik horce zatetelil, otvor se poté uzavřel v automatické reakci na stoupající teplotu a Červená uvnitř komory se vznítila v prchavém zášlehu téměř oslepující intenzity. Ručička na ciferníku teploměru sebou okamžitě škubla do nejzazší polohy a z vodní nádržky se začal linout hlasitý hukot, jenž dopro-
vázal přenos jejího obsahu do komory.

Když Bozware vypnul pomocný motor, rachot zeslábl a četné páky nahoře ustávaly v pohybu, až se zcela zastavily. Hilemore ve fungování termoplasmatického stroje vždy nacházel nelíčené okouzlení, nicméně relativní tichost jeho chodu zůstávala jeho možná nejnepokojivější vlastností. Nešlo o nic jiného než o kombinaci ženoucí se vody, syčící páry a otáčejících se převodů, vše potlačené do tichého vrnění. Navzdory skutečnosti, že energie, která se uvnitř tohoto zařízení uvolňovala, podstatně překonávala výkon kteréhokoli jiného zařízení vytvořeného lidskýma rukama.

„Tahle energie odveze tuhle loď na vzdálenost dvou set mil,“ poznamenal Tottleborn, když zabraly převody hlavního motoru a začaly se otáčet hnací hřídele, zpočátku pomalu, ale záhy tak rychle, že se

slily do jediné šmouhy. „A to všechno pochází z dávky produktu, kterou byste nenaplnil ani půl sklenice piva.“

A která bude bořet, jen když ji rozvítí někdo jako vy, podotkl Hilemore sám pro sebe. „Je to skutečný zázrak naší moderní doby, pane,“ řekl Krvožehnanému.

„Zázrak, který by mohl stát za oslavu?“

„Skříňka s alkoholem zůstane prozatím uzamčena. Pokud nicméně potřebujete nějaké rozptýlení, zítra zahajují každodenní výcvik posádky. Můžete se přidat.“

Tottleborn si ztěžka povzdechl a vrátil se na židli, kde opět otevřel svou oplzlou tiskovinu. „Děkuji, ale vždycky jsem dával přednost poetičtější formě rozptýlení.“

„Dvaatřicet uzlů!“ Kapitán Trumane udeřil pěstmi do stolku s mapou, tvář zardělou radostí. „Tohle nemůže zpochybnit ani sám velký komodor. Předpokládám, pane Lemhille, že jste vyhotovil oficiální záznam.“

„Ano, pane.“ První důstojník přikývl. „Je podepsán a spolupodepsán dalším svědkem, doplňují ho schémata, přesně podle pokynů.“

„Výtečně. Pane Hilemore, postarejte se prosím, aby s hlášením bylo plně obeznámeno i individuum jménem Tottleborn. Ten ho během dalšího plánovaného spojení formou Modrého transu přenese v plném znění. Kdy se má mimochodem konat?“

„Za tři dny, pane. V rámci harmonogramu nicméně existuje možnost předčasné nouzové komunikace. Toto časové okénko je však velmi malé, pouze šedesát vteřin denně, a navíc nemáme významné zásoby Modré.“

„Ne, nechme pana komodora, ať si s těmi výsledky chvíli láme hlavu,“ řekl Trumane a potom potichu dodal, „ale moc rád bych viděl tvář toho nadutce, až si je bude číst.“

„Takže je to oficiální,“ pronesl Lemhill. „Jsme teď nejrychlejší loď na moři.“

„To tedy ano,“ přisvědčil Trumane. „A vypadá to, že námořní výbor pro svého nejrychlejšího lovce našel vhodnou kořist.“ Na stolku rozvinul mapu a Hilemore okamžitě poznal severní pobřeží Arradasie a těsný, klenutý shluk rozlámaných pevninských ploch tvořících